

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

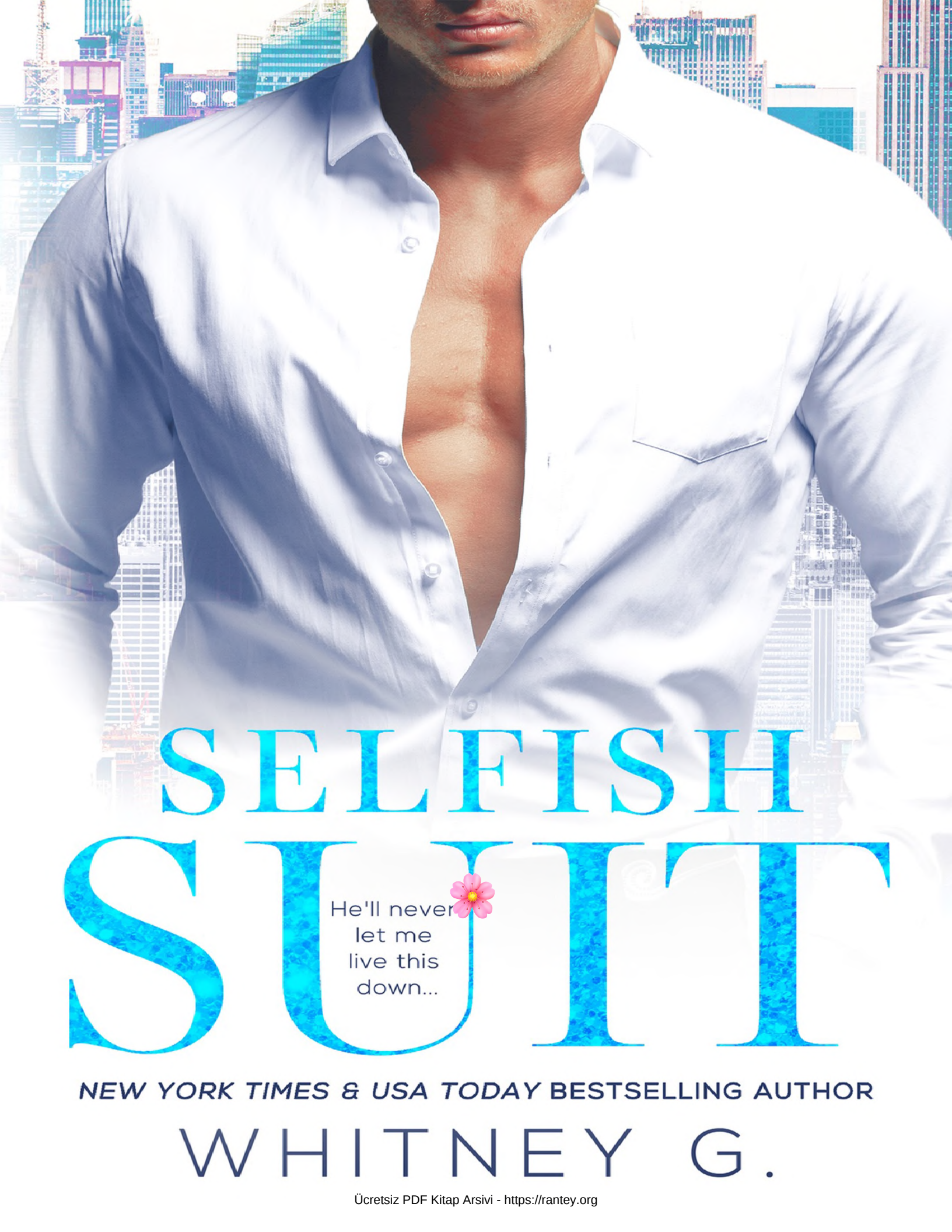
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SELFISH SUIT

He'll never
let me
live this
down...

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

WHITNEY G.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SELFISH SUIT

WHITNEY G.

WHITNEY G.

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

-

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

[CEO](#)

Dominic

[CEO](#)

Dominic

[Stajyer](#)

Sarmaşık

-

[Stajyer](#)

Sarmaşık

-

Bir Not+ Tarafımdan Yazılan Diğer Ofis Aşkları

[İki Hafta Önce Bildirim](#)

Önsöz

[Makul Şüphe](#) önsözü

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Whitney G.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı Qamber Designs & Media tarafından yapılmıştır.

*2025 için.
Üç numaralı kitap.
<3 <3 <3*

YAZARIN NOTU

Hey there!

Sevgili Harika Okuyucu,

Baharatlı ve hızlı tempolu bir ofis romantizmi romanı olan *Selfish Suit*'i aldığınız için çok teşekkür ederim! (Ayrıca kitabın sonuna iki uzun ofis romanı olan *Two Weeks Notice & Reasonable Doubt*'in uzun bir tanıtımını da ekliyorum).

Gelecek kitaplarımdan, indirimlerden ve sadece [okuyucularıma](#) sunduğum özel şeylerden [Özel F.L.Y. Listeme kaydolmayı](#) unutmayın. (F.L.Y.= Effin Love You. Çünkü nefret etseniz ilk siz haberdar olmak istiyorsanız, bu hikayeden de sevseniz de, ona bir şans verdiğiniz için sizi hala seviyorum!)

Saygılarımla

a, Whitney

G.

SİNOPSİS

UBEREATS UYGULAMASI (A\$\$\$H*LE CUSTOMER):

Şu anda resmi olarak 15 dakika geç kaldınız, bu yüzden yemeğimin elimde olmadığı her saniye için bahşişinizi kesiyorum.

Bu arada, bu uygulamayı ilk ve muhtemelen son kullanışımdı...

Bu mesajı aldığım anda, adamın 300 dolarlık makarna ve şarap siparişini açıp pencereden dışarı atmalıyım.

Paraya umutsuzca ihtiyacım olmasaydı, inanın bana, atardım.

Siparişi Manhattan'daki bir otel süitine teslim ettiğimde yağmurdan sırlıslık olmuşt, bitkin düşmüş ve müşterinin kim olduğuna çok şaşırmıştım.

Dominic Sutton.

Milyarder Dominic Sutton ve çalıştığım diğer yeri işleten bencil pislik.

Gerçekten çenemi kapalı tutmalıyım.

Bana %3 bahşiş verme cüretini gösterdiğinde -yüzde üç- kendimi kaybediyorum. Ona stajyerlerden oluşan döner kapısı, personelin gözlerinin içine bile bakamayacağı politikası hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylüyorum ve dünyadaki en kötü CEO olduğunu bildiriyorum.

Yüzündeki seksi sırıtış, söylediklerimin onu zerre kadar etkilemediğini açıkça ortaya koyuyor.

İşte o zaman onun pahalı yemeğini aldım ve hışımınla aşağıya arabama indim.
(*Evet, tadı harikaydı...*)

Dürüst olmak gerekirse beni tamamen unutacağını düşünmüştüm -
endişelenecek çok daha büyük şeyleri vardı.

Ta ki ertesi Cuma işe gidene kadar.
Beni bekleyen bir e-posta vardı:

Konu: Beni görmek için yönetici katına gel. Şimdi.

İçimden bir ses bu adamın gerçekte ne kadar acımasız ve bencil olduğunu
öğrenmek üzere olduğumu söylüyor.

CEO

DOMINIC

Tilyar dolarlık bir pazarlama imparatorluğunu yönetmenin en kötü yanı, ortalama bir fikre ulaşmadan önce sonsuz bir aptal fikir seansına katılmak zorunda kalmanızdır. "Zeki" türler bir arada ve çoğu zaman neden pazarlama işine girdiğinizi merak etmek zorunda kalıyorsunuz.

Her zaman her şeyi pazarlayabildiğim için kendimle gurur duydum ve bu kadar çok başarı gördükten sonra geri vermeye karar verdim. Ancak günlerce süren berbat sunumlar boyunca oturmak, hayatımda bir daha asla hayır amaçlı bir şey yapmama isteği uyandırıyor.

Toplantı odamın önünde duran adam, "Kendimi tanıttığıma göre," dedi, "size otomobil endüstrisinde devrim yaratmak üzere olan bir ürünü göstermeme izin verin..."

Bir kutudan beyaz bir çarşaf çıkarır ve ortaya parlak mavi kumaşa sarılmış bir lastik çıkar.

"Bakın, bayanlar ve baylar," diyor. "*Lastik Parmaklar!* Yani, lüks arabalarınızın lastiklerini güvende, emniyette ve bakımlı hissettirmenin yolları."

Aman Tanrım.

"Siz söylemeden önce, 'lastik çoraplarının' zaten var olduğunu biliyoruz, ancak onlar sert hava koşullarında otomobiller içindir ve tamamen farklı bir amaca hizmet ederler. Bunlar stil için, klas için, lüks arabanızı ciddiye aldığınızı dünyaya göstermek için."

Ortağım Braxton'a bakıyorum. Gözlerime bakmasını bekliyorum ki ona "Çıkar şunları buradan" sinyali verebileyim.

Bu saçmalıkla ilgileniyormuş gibi görünme cüretini gösteriyor. "Yağmurda nasıl duruyorlar?" diye soruyor.

"Şimdiye kadar çok iyi" diye yanıtlıyor adam. "Şimdiye kadar on müşterimiz hiç şikâyet etmedi."

"Sadece on müşteriniz mi var?" Ayağa kalktım. "Bu toplantıyı nasıl yaptınız?"

"On tane *çok mutlu müşterimiz* var," diye karşı çıkıyor. "Bunların her birine iki bin dolar ödediler, yani bunun oldukça etkileyici olduğunu söyleyebilirim."

"Tire Toes tam olarak ne işe yarıyor?" diye soruyorum. "Gerçek amaçları nedir?"

"Şıklık ve lastiğin -araba övgülerinde hep dışarıda bırakılan- iyi hissetmesini sağlamak için."

"Yani arabalarımızdaki lastiklerin duyguları mı var?"

"Şşşt." Braxton sonunda bana baktı. "Bırak bitirsinler, Dominic. Bundan gerçekten keyif alıyorum."

Eminim.

Adam konuşmaya devam ettikçe zihinsel olarak kontrol ediyorum. Bunlardan altı tanesini daha dinlemem gerekiyor ve ben bunu çoktan aştım.

Telefonumu cebimden çıkarıp masanın altında e-postalarımı göz gezdiriyorum.

Bu gidişle, son sunum ile Londra'daki bir müşteriyle gece geç saatlerde yapacağım Zoom arasında akşam yemeği için dışarı çıkacak vaktim olmayacak.

Yemek için nereye gidebileceğimi düşünürken Braxton ellerini çırpıyor, ben de başımı kaldırıyorum.

Artık toplantı odasında yalnızız.

Tüm Tire Toes'lar dışarı çıktı.

"Biliyor musun," diyor, "bir dahaki sefere herkesin sana neden bencil bir pislik dediğini sorma cüretini gösterdiğinde, bu toplantıdan başka bir yere bakma."

"Onları programımıza kim aldıysa kovmamız gerekiyor," diyorum. "Onları kibarca kovdun mu?"

"Hevesleri için on bin teklif ettim ama yatırım yapamayacağımızı söyledim."

"Pardon, ne kadar?"

"Onu bir kravata harcarsın." Omuz silkiyor. "Bunu kaba davrandığın için bir ceza olarak gör. Ellerini sıkmak için bile ayağa kalkmadın, bize ücretsiz bir lastik çorap seti bıraktıktan sonra bile."

"*Tire Toes*," diye düzeltiyorum. "Onlara bir özür e-postası göndereceğim. Mutlu oldun mu?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Ama sıradakine tüm dikkatini vereceğine söz verirsen olurum."

"Ürün ne?" "Önce bana söz ver."

Tabii ki hayır. "Ürün nedir?"

"Saman koruyucular."

Ona boş boş bakıyorum.

Bana şaka yaptığını söylemesini bekliyorum - bunun sadece iğneleme olduğunu- ama bir sonraki grubu içeri almak için kapıya doğru yürüyor.

Büyük boy pembe ve yeşil pipetleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Bak ne diyeceğim," diyor, "bunu telafi etmek için sana yemek ısmarlayacağım."

"Şefim şehir dışında ve hiçbir yere rezervasyon yaptırmak istemiyorum."

"Sorun değil." Omuz silkiyor ve cüzdanını çıkarıyor. Dört tane yüz dolarlık banknot çıkarıp bana uzatıyor. "Sadece UberEats'i kullan."

"Uber ne?"

"Eats." Göz kırıyor. "UberEats. Bilirsiniz, kendi teslimat şoförleri olmayan yerler için yemek teslimatı..."

"Birazdan izleyeceğim başka bir pazarlama konuşmasını mı anlatıyorsun?"

"Oh, vay canına." Gülüyor. "Milyarder olmak son birkaç yıldır seni gerçek dünyadan kopardı, değil mi?"

"Hâlâ bu şirketin ismine takıldım," diyorum. "Uber ve sonra Eats? Tek bir kelime olarak mı?"

Gözlerini deviriyor ve telefonumu alıp iznim olmadan uygulamayı indiriyor. E-posta adresimi ya da ideal şifremi sormasına gerek yok; doğum yılımla birlikte her zaman *Ifuckingrunthiscity* yazıyor.

Tercihlerimi düzeltmesini izliyorum ve sonra en sevdiğim restoran tüm menüsüyle birlikte beliriyor.

"İşte," diyor. "İsteddiğiniz her şeyi seçin, teslimat saatini seçin ve işte. Bu arada adresinizi ikinci ofis olarak yazdım çünkü bu gece orada çalışacağız."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu şirket satılık mı?"

"Hayır." Eğlenmiş görünüyor. "Yemeğe odaklan ve nazik olmaya çalış."

Etkilendim ve menüye göz attım. Siyah trüf kreması ve ıstakozlu kalamar mürekkebi tagliatelle'yi, biberiyeli deniz tuzu tereyağı ile sıcak bir ekmek sepetini seçiyorum,

ve burrata ve incir mezesi üzerine yılanmış balzamik serpiştirilmiş. İyi bir ölçü için iki bardak viski ekliyorum.

Sunuculardan biri "Gezegendeki en iyi pipetlere hayran kalmaya hazır olun!" diye bağıyor. "Ağzınız bir daha asla bizim markamız dışında bir şeye dokunmak istemeyecek!"

Bir iniltiyi bastırıyorum ve siparişe iki bardak viski daha ekliyorum.

"Dudaklarınız asla eskisi gibi olmayacak!"

Peki, tamam. Bir şişe de şarap.

"Siparişi Tamamla "ya dokunuyorum ve ekranda parlak bir açılır pencere beliriyor:

Başarılı! Şoförünüz IVY siparişinizi tam 7:00'de teslim edecek!

INTERN

IVY

T *Üniversiteyi bıraktığım için başıma gelen tam olarak bu.*

Los Angeles'ta bir senaristin tam da şu anda benim hayatımı yansıtan bir karakter sayfası yazdığını hayal edebiliyorum.

Fade In-New York City trafik sıkışıklığı: Aptal kız, yolcu koltuğunda UberEats siparişi ile harap olmuş Honda Civic'te oturuyor. Kendi işini kurmak için üniversiteyi bıraktı ama çok erkendi; şimdi son dersleri almak için geri dönmeyi göze alamıyor.

Yine de yazar, hiçbir karakterin bu kadar aptal olmayı hak etmediğini fark ettiğinde muhtemelen bunların çoğunu çizecektir...

UberEats'ten kazandığım paranın artık buna değdiğinden bile emin değilim, çünkü büyük bir kısmı zavallı arabamın bakımına gidiyor.

"Hadi ama!" Direksiyona vuruyorum. "Bu gecikmenin sebebi ne şimdi?"

Olivier's Trattoria'dan gelen mükemmel paketlenmiş çantaya bakıyorum ve müşterinin geç kalmama rağmen bana bahşiş vereceğini umuyorum.

İçindeki yiyecekler kesinlikle harika kokuyor...

Yani, müşterinin yalıtım torbası bulundurmasına izin veren bir yerden sipariş verebiliyorsa, benim için tünelin sonunda ışık olmalı.

İlerlerken telefonum kucağımda vızıldıyor.

MÜŞTERİ (D.S.)

Bu emir saat 7:00 için planlanmıştı.

On beş dakika gecikmenizin bir nedeni var mı?

Cidden mi? Görmezden geliyorum.

Tek yapması gereken bulunduğum yere bakıp trafikte olduğumu görmek.

Ayrıca penceresinden dışarı bakıp tüm şehrin ani bir yağmur fırtınası altında acı çektiğini de görebilir.

Yağmur çarşaflar halinde ön cama çarpıyor ve silecekler yorgunluktan camı gıcırdatıyor.

Trafik akmaya devam ediyor ve radyoyu açıyorum ama uygulama yine vızıldıyor.

MÜŞTERİ (D.S.)

Şimdi yirmi dakika geciktin.

Bu açık bilgi için çok teşekkür ederim.

Geç kaldığınız her dakika için bahşişinizi ayarlıyorum.

Çılgılığımı tutuyorum.

Bu yolculuktan kazanacağım 18 dolara ihtiyacım olmasaydı, yemeğini yer ve eve giderdim.

Varış adresinin köşesindeki ışıklara geldiğimde, sabırsız piçten daha fazla mesaj geliyor.

MÜŞTERİ (D.S.)

Olmayacağını bile bile zamanında teslim etmeyi kabul etmenizin ne anlamı var?

Bu noktada yemeğimi yediğinizi varsaymalı mıyım?

Onu görmezden gelerek, renkli bir Escalade'in arkasına park ediyorum, çantayı alıyorum ve binanın girişine doğru bir buçuk blok koşuyorum - başım yukarıda, ayakkabılar kayıyor, şarap çantası ortadan ikiye ayrılmakla tehdit ediyor.

Çıkıntının altında duruyorum, bir cevap yazarken kollarımdaki yağmuru silkeliyorum:

Şimdi içeri giriyorum. Sabrınız için teşekkür ederim.

Bu bina iş yerimin tam karşısında ve bunu bilseydim bu siparişi asla kabul etmezdim. Wall Street'teki adamlardan emir almamayı uzun zaman önce öğrendim.

Bahşiş konusunda cimriler ve sanki yemeklerini teslim etmekten onur duymam gerekiyormuş gibi benimle flört ediyorlar.

Döner kapıları iterek geçiyorum, güvenlik görevlisine zayıf bir gülümseme atarken mermer zemine damlatıyorum.

"D.S. için teslimat mı?" Siparişte sadece baş harfler olduğunu fark ediyorum. "Double Asshole'un açılımı mı bu?"

Boş boş bakıyor.

"Ona aşağıya gelip siparişini almasını söyler misiniz lütfen?"

"Kendiniz götürebilirsiniz." Girişte bana el sallıyor. "61. kat. Sağdaki toplantı odası."

"Teşekkürler." Asansöre yöneliyorum ve cam kapılarda kendime bir bakış atıyorum.

En iyi günlerimden biri değildi.

Yukarı çıkarken ölüm sessizliği hakim; sadece ben, asansörün yumuşak uğultusu ve çantadan yayılan hafif makarna kokusu.

Kapılar kayarak açılıp sessizlik ve siyah mermerden bir koridor ortaya çıkıyor ve mat siyah bir kapının beklediği sağ tarafıma yöneliyorum.

Kapıyı

çalıyoru

m.

Bir şey

yok.

Tekrar vuruyorum, daha

yüksek sesle. Hâlâ bir şey

yok.

Boş ver.

Kapıyı iterek açtım ve bir ofisten çok sanat galerisine benzeyen bir alana girdim. Temiz çizgiler ve cam duvarlar, uzak duvardaki büyük gümüş çerçeveli portrelerin altından dışarı bakıyor. İlerideki pencerelerden Manhattan silueti uzakta sonsuza dek uzanıyor.

Her şeyin merkezinde -ilk yurt odam büyüklüğünde bir masanın arkasında- telefonumdaki tüm kaostan sorumlu olan adam oturuyor.

Koyu renk bir takım elbise ve kravatsız beyaz bir gömlek giymiş, elmas bir saati ve yan profilinden görebildiğim kadarıyla sıkılmış bir çenesi var.

Ayrıca sandalyesinde arkasını dönemeyecek kadar iyi olduğunu da görebiliyorum.

"Gecikme için özür dilerim," diyorum. "Çok fazla siparişim vardı ve trafik çok yoğundu."

Hareket etmiyor.

"Yemeğinizi bu masaya koymamın bir sakıncası var mı, yoksa..." Genelde elimdeki kişiye vermeyi severim, böylece hiç almadıklarını iddia edemezler, ama ona ilk istisnamı yapmak üzereyim.

"Sana da merhaba pislik," diye mırıldandım. "Bir şey değil."

"Affedersiniz?" Sandalyesinde dönüyor ve karnım zonkluyor.

"Az önce ne dedin sen?"

"I..." Nefesim kesildi. Bu adamı daha önce iki kez yakından görmüştüm. -Bir kez şirketimizin dergisinde, bir kez de hakkımda yazı yazılırken bir broşürde.

Dominic Sutton.

Masmavi gözlerinden bir bakışla nefesinizi kesebilecek bir adam. Mükemmel kalıplanmış dudaklarında bir gülümseme yakalarsanız ya da elini mürekkep siyahı saçlarında gezdirirken odaklanmadan onu nadiren görürseniz tüm dünyanızı durdurabilecek bir adam.

Aynı zamanda ismi binanın üzerinde yazılı olan adam. Ama onun başka isimleri de var...

CEO. Pazarlama tanrısı. Çalışanların gayri resmi yok edicisi. Ve "Bay. Lanet olası bencil" diye koridorlarda yumuşak fısıltılarla bağırırdı.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum, parmaklarımı çantanın ıslak sapları etrafında gergin bir şekilde sıkıyorum. "Geç kaldığım için üzgün olduğumu söylüyordum."

"Seni duydum." Çantayı işaret ediyor. "Yiyecekleri masaya koyabilirsin."

Kabul ediyorum ve restoranın süslü kartını yırtıyorum.

"İstakozlu ve trüf kremalı kalamar mürekkebi tagliatelle, biberiyeli ekmek sepeti, incirli ve balzamikli burrata," diyorum mükemmel bir şekilde paketlenmiş yemekleri masaya koyarken. "Hâlâ sıcak."

"Bundan şüpheliyim." Bakışları üzerimde geziniyor ve iş kıyafetimi çıkarıp bu eski pembe kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonu giydiğime pişman oluyorum. Cüzdanını çıkarıp bana doğru yürüyor ve yüz dolarlık bir banknot çıkarıyor.

Dudağımı ısıriyorum, çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum, bu miktarın bu hafta bana ne kadar yardımcı olacağını zihnimde hesaplamamaya çalışıyorum.

Banknotu cüzdanına geri koyuyor ve yerine on dolarlık bir banknot çıkarıyor.

"Birkaç küçük banknotun işe yarayacağını hep biliyordum." Bana uzattı. "İşte bahşisin."

Ona baktım.

"Teknik olarak, bu ekstra bir bahşiş." Çok ciddi görünüyor. "Uygulamada size zaten yüzde üç daha bıraktım."

"Yüzde üç mü?"

"Bunu aldıktan sonra teknik olarak altı." Elindeki onlukla yaklaşıyor. "Ne kadar geç kaldığınızı ve beni ne kadar rahatsız ettiğinizi düşünürsek, bence bu fazlasıyla adil."

"Adil mi?"

"Daha yüksek sesle mi konuşmalıyım?" diye soruyor. "İşitme sorununuz var mı?" "Hayır, yok..." Dişlerimi sıkıyorum.

Uzaklaş, Ivy. Sadece uzaklaş.

"Parayı alıp gidebilirsiniz Bayan UberEats," diyor. "Eminim bu akşam hayal kırıklığına uğratacağınız bir müşteriniz daha vardır. Kapı-"

"Siktir git." Elinden onluğu alıp ona ters ters bakıyorum. "Az önce birkaç meze için üç yüz dolar harcamış bir milyardersin ve senden yüzde üç bahşış aldığım için minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Paramı yerden al." Gözlerini kısıyor. "Şimdi."

"Onun *benim param* olduğunu sanıyordum?" Kollarımı kavuşturarak alay ediyorum. "Ama orada durabilir ve sen de onu alabilirsin - belki de ilk kez gerçekten el emeği harcayacaksın."

"Bayan UberEats..."

"Bahse girerim insanların size hizmet etme şansına sahip olacaklarını umarak, dileyerek ve dua ederek uyandıklarını düşünüyorsunuz. Flaş haber, öyle bir şey yok. İkinci haber: Buradaki herhangi bir departmanda hakkınızda duyduğum söylentilerin hepsinden daha kötüsünüz."

"Ücretsiz stajyerlerle nasıl milyarder olabiliyorsun?" Konuşmadan duramıyorum. "Bazı projelerde ödeme almadan önce kendimizi size kanıtlamak zorunda olmamız çok saçma. Üstelik bu kadar az şey için bu kadar çok şey talep ediyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Benim için mi çalışıyorsun?"

"Bencilliğinle ününü hak ediyorsun ve seni temin ederim ki çalışılacak iyi yerler listesinde ilk 100'e girememenin bir nedeni var," diyorum. "Manhattan'daki en kötü CEO sensin ve daha fazla zamanımı hak etmiyorsun."

Siparişindeki tüm tabakları toplayıp çantaya geri koydum. Sonra da hışım ile ofisinden çıktım.

Asansörün aşağı düğmesine basıyorum ve kapıların üzerindeki rakamlar yanarken bir şey unuttuğumu fark ediyorum.

Kahretsin.

Ofise döndüğümde Bay Sutton'ın tam olarak bıraktığım yerde durduğunu, zamanın içinde donup kaldığını ve kapıya baktığını görüyorum.

O on dolarlık banknot hala yerde duruyor ve muhtemelen onu başkasının alması için bırakacaktı.

Tek kelime etmeden parayı alıyorum, ona son bir bakış fırlatıyorum ve tekrar hışım la çıkıyorum.

Vardığımda asansör kapıları açılıyor ve hemen içeri girip kapı kapatma düğmesine basıyorum.

Bu fiyata akşam yemeğinde ne yiyeceğimi görmek için sabırsızlanıyorum...

CEO

DOMINIC

N *Hiç kimse benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemedi.*
Hâlâ kapıya bakıyorum, Bayan UberEats'in cömert bahşişimi almak için geri döndüğü anda geri dön ve özür dile.

Ve yemeğimi geri ver.

Onu koridorun sonuna kadar kovalamamamın tek nedeni, söylediklerinin beni çok şaşırtmış olmasıydı, onun ne kadar çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunun beni çok şaşırtmasıydı.

Basit bir pembe kapüşon ve kot pantolon içinde bile ela gözleri (tüm yargılarıyla birlikte) ve uzun, dalgalı kumral saçları dikkatimi çekti.

Dolgun pembe dudaklarından bahsetmiyorum bile.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama kapıdan içeri giren tek kişi temizlik müdürüm.

"Sizin için 911'i arayayım mı Bay Sutton?" Elini yüzümün önünde sallıyor. "Yüzünüz kıpkırmızı ve boynunuzdan bir damar fırlayacakmış gibi görünüyor."

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum. "Ben sadece... Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette, efendim."

"Manhattan'daki en kötü CEO olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama... Ben sadece sizin için çalıştım, o yüzden bilemem." "Ben bencil miyim?"

Göz kırpıyor.

"Bu evet ya da hayır sorusu, Charles."

"Benim adım Clarkson," diyor. "Ama..." Telefonuna bakıyor ve sonra kapıya doğru geri adım atıyor.

"Soruma cevap ver," diyorum.

"Oh hayır! Kazan dairesinde acil bir durum var." Sesi hiç de inandırıcı gelmiyor. "Gitmem gerek."

Odadan Bayan UberEats'ten bile daha hızlı çıktı.

Bu kadının benim için çalışıyor olmasına imkan yok.

Öfkeyle konferans masasına doğru yürüdüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Çalışan listesine girdim ve "Ivy"yi arattım.

35 çalışan.

Teker teker tıklıyorum, profillerini genişletip resimlerini gösteriyorum ve onun profiline ulaştığımda duruyorum. Çalışan rozeti fotoğrafı onun hakkını vermiyor ama seksi olsun olmasın, ilgilenilmeyi hak ediyor.

Onu kovmak için herhangi bir neden görmeyi beklemeden siciline tıklıyorum ama... yüzlerce neden var.

Bu da ne...

Dosyasına göre, kronik olarak geç kalıyor, sorunlu ve amirinin sözleriyle, "toplantılarda o kadar meydan okuyor ki, neden hala burada kalmasına izin verdiğimizizi merak ediyorum..."

Ücretli seviyeye geçme fırsatını üç kez kaçırdı, bu da stajyer programımın normalde izin verdiğinden çok daha uzun bir süre.

Kaçırdığım bir şey olmalı.

Çok derine dalmadan önce UberEats uygulamasını yeniden açıyorum ve bir açılır mesajla karşılaşıyorum.

Şoförünüz nasıldı? Ivy'ye 1'den 5'e kadar puan verin!

Negatif elli...

"Daha Sonra Değerlendir "e basıyorum ve başka bir restorana bakıyorum. Bu sefer teslimat zamanı olarak otuz dakika sonrasını seçmeme izin veriyor ve bir kez daha deniyorum.

Beklerken, en iyi iki İnsan Kaynakları danışmanıma e-posta gönderdim ve mesajlarımı gördükleri anda beni aramalarını istedim.

Diğer çalışanlara ulaşmaya çalışırken bir adam toplantı odama giriyor.

"D.S. için Uber Teslimatı mı?" dedi. "Siz misiniz?"

"Evet," dedim, ayağa kalkarak.

İki dakika erken geldi.

Tamam. Bayan UberEats'i kesinlikle geri alacağım.

O akşam daha fazla araştırma yaptıktan sonra Stajyerler Müdürü Alicia Fierro'yu arıyorum.

Bir kez

çalıyor.

İki kez

çalıyor.

"Kimsiniz siz?" diye cevap veriyor. "Ve beni neden bu kadar geç arıyorsun?"

"*Dominic Sutton.*"

"Oh, tamam." Homurdanıyor. "Telefonu kapatmadan önce siz gerçekte kimsiniz?"

"Bayan Fierro, bir stajyerin personel dosyasına bakıyordum ve gördüklerim karşısında kafam oldukça karıştı."

Derin bir nefes alıyor. "Ben... hangi stajyer, efendim?"

"Ivy Locke."

Hat o kadar sessizleşiyor ki, telefonu yüzüme kapatma tehdidini yerine getirip getirmediğini kontrol ediyorum.

"Alo?" "Alo?" diyorum.

"Evet, efendim?"

"Bayan Locke'un neden kovulmadığını bana açıklayabilir misiniz?" "Muhtemelen açıklayabilirim..."

"Şimdi başlayabilir misiniz?"

"Biri geçen ay olmak üzere altı kampanyada kışımızı kurtardı, bu yüzden birkaç kötü davranışa katlanmanın o kadar da kötü olmadığını düşünüyoruz."

"Politikamın sıfır tolerans olduğuna yemin edebilirim."

"Gitmesine izin verseydik Ferrari anlaşmasını

kaybederdik..." Göz kırpıyorum. Bunu ilk kez

duyuyorum. "Nasıl yani?" "Uhm-eh..."

"Ağzınızdan daha fazla tuhaf ses duymak istemiyorum," diyorum.

"Kelimleri duymayı tercih ederim, yoksa bir sonraki iş durumunuzu tartışıyor olacağım."

"En iyi pazarlama fikirleriyle geliyor ve Ferrari'ye yaptığımız sunumu sahneye atlayıp bölerek berbat etmesine rağmen,

onun söyleyeceklerini duymak istediler. Sonra da sadece onun fikirlerini kullanırsak imzalamayı kabul ettiler."

"Neden bunları ilk kez duyuyorum?" "Sizinle doğrudan konuşma iznimiz yok efendim."

"E-posta notlarının hiçbirinde bundan bahsedilmiyor," diyorum. "Orada bahsedebilirdiniz, değil mi?"

"Belki, ama en son sizin şablonunuzdan saptığımda bana kötü bir e-posta göndermişsiniz."

"Ben hiç kaba bir e-posta göndermedim."

"Şöyle diyordu: 'Benimle uğraşmayı bırak yoksa seni kovarım.'"

"Düzelتيyorum," diyorum ve daha sonra bunun için özür dilemeyi aklıma not ediyorum. "Bayan Locke Ferrari hesabında bir izlenim bıraktığı için yüzde bonusunu aldı mı?"

Hattan yine garip sesler geliyor ve telefonu kapatmaya başlıyorum.

"Hâlâ ödenmemiş seviyede," diyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Şirket politikası." Duraklıyor. "Otuz gün içinde üç kereden fazla geç kalan hiç kimseye ödeme yapılmaz. Sabahlara kadar çalışmak yerine iyi bir uyku çekmiş gibi görünen hiç kimse para alamaz. Kimse-"

"Sizinle irtibata geçeceğim." Görüşmeyi sonlandırıyorum ve büyük ekranımda Ferrari kampanyasını açıyorum.

Sunumu hızlıca ilerletirken Braxton elinde ilk siparişimin bir kısmıyla odaya girdi. Ekmek sepeti...

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Saatler önce aşağıya indiğimde teslimatçı bir kız verdi." Bir ısırık alıyor. "Sarımsağa alerjisi olduğunu, ama yirmi dolar tuttuğunu ve pislik bir müşteri yüzünden çöpe gitmesini istemediğini söyledi... Ekmekleriniz nerede?"

"Onları yiyorsun."

Güldü ve sepeti bana fırlattı.

Bir tanesini çıkarırken, ekranın önünden hızla geçen kumral bukleler görüyorum, bu yüzden duraklatmaya basıp birkaç saniye geri sarıyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diyor kadın -Bayan Ivy Locke-. "Bunun iyi bir kampanya olduğunu düşünmeniz için ekibimin sizi gazlamasına izin veremem."

Kameraya doğru dönüyor ve kartları karıştırıyor.

"Stajyerimizin kusuruna bakmayın," diyor bir adam. "Kampanya sunumlarına katılmasına izin verilmesine alışık değil."

"Hayır, genelde düzgün oldukları için gelmem. Ama bu berbat bir şey ve müşteri daha iyisini hak ediyor."

Braxton kollarını kavuşturuyor, benim gibi kafası karışmış görünüyor.

Ekranda, Ivy başka bir dosya dağıtıyor ve kampanya için önerdiği değişiklikleri özetleyen kısa bir sunum yapıyor. Bu firmanın işlerini yürütmesi gereken tek firma olduğunu garanti ediyor çünkü "size karşı her zaman dürüst olacağız... uygunsuz olsa bile."

Ferrari'nin CEO'su ayağa kalkıp gülümseyene kadar oda birkaç dakika sessiz kalır.

"İşe alındınız. Nereyi imzalayacağımızı söyle."

Duraklattım ve Braxton'a baktım. "Bundan haberin var mıydı?"

"Biliyormuşum gibi mi görünüyor?" Alay ediyor. "Sanırım yanlış yöneticiyi başkanlığa terfi ettirdik."

"O bir stajyer."

"Hâlâ burada mı yoksa çoktan ayrıldı mı?"

"Buradaki personel değişim oranı o kadar da kötü değil."

"Yüzde seksen."

"Daha da kötü olabilirdi." Kumandayı bıraktım. "Hâlâ burada çalışıyor ama sadık değil. Başka iş olanakları var."

"Peki, ne teklif ettiklerini öğrenmeli ve burada bizimle kalmasını sağlamalıyız. Kim o? Pandora'dan biri mi? Goldman Sachs?"

"UberEats." Sözü nü kestim. "Bizi UberEats ile aldatıyor."

Gözlerini kırıştırdı. "Lütfen bana bunu düzelteceğini ve burada tam zamanlı olarak çalışması için onunla konuşacağını söyle?"

"Tabii ki." Koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Aslında aklımda bundan çok daha iyi bir şey var..."

Bir Hafta Sonra

INTERN

IVY

"O "Kay, işte bu haftanın kirası." Ev sahibimin oğluna birkaç yirmilik uzattım. "Paramı aldığımda gelecek haftanın ücretini babana vereceğim."

"Kira böyle ödenmez, Ivy." İnliyor. "Aylık ve ben sadece on üç yaşındayım..."

"Ve?" Omuz silkiyorum. "Bu sana önemli yetişkinlik becerilerini öğretiyor." "Babamdan gerçekten bu kadar korkuyor musun?"

Her gün saat altıda ışıklarımı kesmeye başladığından beri, evet. "Hayır, sadece-bu daha kolay. Sonra görüşürüz."

En üst kattan hızla aşağıya iniyorum ve aylar önce söz verilen ön kapının hala orada olmadığını görünce inliyorum.

Dairemin kapısının çift kilitli olduğundan ve kolu salladığımda sahte köpek sesi alarmının hala çalıştığından emin oluyorum.

Arabama ulaştığımda, anahtarımı kontağa sokuyorum ama kontak açılmıyor.

Birisi anahtarı çalmaya çalışırken içine bir ataç sıkıştırmış.

Ugh!

Telefonumu çıkarıp amirimi arıyorum.

"Heya, heya, Bayan Locke!" her zamanki gibi ilk zilin ortasında cevap veriyor. "Bugün yeni kampanyaları boyamak için güzel bir gün değil mi?"

"Elbette, Bayan Fierro." Bir kalemi kontağa sokup klipsini açmaya çalışıyorum. "Bugün geç kalacağım."

"Yine mi?" İçini çekti. "Bu sefer bahanen ne?"

"Sadece geç kalacağım," diyorum. Sonunda bahanenin gerçekten önemli olmadığını öğrendim. "Geç kalmak" geç kalmaktır ve ne olursa olsun personel dosyama bu konuda bir not bırakacaktır.

"Biliyorsun, tüm ihlallerin için maaşımdan kesinti yapmama konusunda çok nazık davrandım."

SIFIR'dan nasıl kesinti yapabilirsin ki? Kalemi kurcalamaya devam ediyorum.

"Hayatında sadece kişisel sorumluluk değil, pozitiflik konusunda da derin bir eksiklik olduğuna gerçekten inanıyorum" diyor. "Eğer daha olumlu şeyler düşünür ve daha motive edici şeyler dinlemeye başlarsan, bence kısa sürede ücretli statüsüne terfi edersin."

Dilimi ısııyorum; herhangi bir duygu göstermem için çok erken ve maaşlı statüye terfi ettiğim anda, bunu Sutton International'dan uzakta bir iş bulmak için koz olarak kullanacağım.

"Orada mısınız, Bayan Locke?" diye soruyor. "Bayan Locke?"

"Evet, buradayım... İşe giderken kullanabileceğim bir motivasyon listesi bulmak için YouTube'da geziniyordum."

"Bunu duymak harika!" Ciyak ciyak bağılıyor. "Bu seferlik geç kalmana izin vereceğim ama bu sezon öncesi, o yüzden olabildiğince hızlı gelmeye çalış."

"Yapacağım."

Bir buçuk saat sonra

Sutton International'daki stajyer katının seksenli yıllardan fırlamış olmadığına inanmayı reddediyorum. Asansörden indiğinizde sizi karşılayan yeşil halı kaplı zeminin ardında kısa bölmelerle dolu geniş bir oda ve gri lekeli panellerden oluşan bir tavan var. Odanın etrafını saran pencereler manzara sunmuyor; kahverengi plastikle kaplanmışlar ve müdür bunun "dikkatimiz dağılmasın diye" olduğunu iddia ediyor.

Bence bunun nedeni Bencil Takım Elbiseli CEO'muzun çalışma alanımızı merkezin geri kalanına uyacak şekilde yenilemek istememesi.

Odama girip dizüstü bilgisayarımı takıyorum ve bugünün **s u n u m l a r ı n ı** gözden geçiriyorum.

Dizüstü bilgisayarım uyanır uyanmaz gelen kutum ping atıyor.

Bir konu satırı boğazımı sıkana kadar olağan takvim çöplerini ve kurumsal spam'leri geçiyorum:

Konu: Beni görmek için yönetici katına gel. Şimdi.

Gönderen Dominic Sutton.

O.

Ona bakıyorum, tekrar okuyorum, sonra belki bir hata vardır diye zaman damgasını iki kez kontrol ediyorum.

Beni hatırlamasına imkan yok.

E-postayı açmadan doğrudan çöp kutusuna gönderiyorum; görmezden gelme yöntemi fatura tahsildarlarında işe yaradığına göre milyarder bir CEO'da da işe yaramalı.

Ekranıma dönüp bir hesap tablosunu açıyorum ve rakamları yazmaya başlıyorum.

"Bayan Locke?" Bayan Fierro on dakika sonra odanın öbür ucundan sesleniyor. "Bayan Locke?"

Fatura tahsildarıymış gibi davran. Fatura tahsildarıymış gibi davran.

Çantamdan bir AirPods seti çıkarıyorum ama ben onları açmadan o yanıma gelmeyi başarıyor.

"Bayan Locke." Yanımda durdu. "Size seslendiğimi duymadınız mı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Bay Sutton yönetim katındaki bir toplantı için sizi ofisinde görmek istiyor. Hemen."

Oda birkaç saniye sessizliğe gömülüyor, ardından bir fısıltı denizi geliyor.

"Önce hesap çizelgemi bitirsem sorun olur mu?"

diye sordum. Yüzündeki ifade sorumu yanıtlıyor.

Bu bir "toplantı"ymış gibi davranmanın ve geride hiçbir şey bırakmamanın bir faydası yok.

Ayağa kalkarak, yazıcıların yanına park edilmiş Nice Knowing You yığınınından (hafta ortasında ortadan kaybolan stajyerler için ayrılmış neşeli küçük kule) bir karton kutu kapıyorum ve masamı toplamaya başlıyorum.

Her seferinde topuklarımın tek bir tıkırtısıyla zemini geçerken her bir göz grubunun sırtımı yaktığını hissediyorum.

Lütfen en azından bana bir tazminat çeki verin.

INTERN

IVY

TAsansör yumuşak bir zil sesiyle açılır ve tamamen farklı bir evren hissi veren bir kat ortaya çıkar. Mermer her yöne uzanıyor ve ufuk çizgisi manzarası o kadar çarpıcı ki buranın hala aynı yer olduğuna inanmak zor floresanla aydınlatılmış çalışma alanım gibi.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Sarışın bir resepsiyonist masadan başını kaldırıp bakıyor. "Bu kata sadece randevu ile gelinir."

"Ben Ivy Locke," diyorum. "Bir e-posta aldım-"

"Bay Sutton sizi bekliyordu," diye sözümü keserek sağdaki büyük cam çift kapıyı işaret etti. "Şimdi onu görebilirsiniz."

"Şey yapabilir misin..." Sesimi alçaltıyorum. "Ne istediği konusunda beni uyaramaz misin? Zincirin bu kadar aşağısındaki insanları genellikle böyle mi kovar?"

Bana bakıyor.

"Hadi ama" diyorum. "Bir çalışan arkadaşına yardım et."

Masa telefonunu aldı ve kulağına götürdü. "Bayan Locke burada, Bay Sutton. Ofisinize girmek için yardıma ihtiyacı olabilir."

Nefesim kesildi. *Hain...*

Ondan uzaklaşarak ofis kapılarına yöneliyorum, kapılar çoktan açılıyor.

"Merhaba, Bayan Locke." Bay Sutton beni hazırlıksız yakalayan yavaş bir gülümsemeyle selamlıyor. Mükemmel bir şekilde yürüyor, bugün siyah düğmeli bir gömlek ve pantolon giyiyor ve son gördüğüm elmas saatin yerini altın bir saat almış.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Sonra kutuma bakıyor. "Doğum gününe daha bir buçuk ay var."

"Gerçekten sana bir hediye alacağımı mı düşünüyorsun?"

"Aldınız bile." Gözlerini bana dikti. "UberEats üzerinden senden 'düşmanca müşteri' yorumuyla birlikte bir yıldız aldım. Ve şimdi iki hafta boyunca uygulamayı kullanamayacağım."

Yanaklarım kızardı.

Bunu yaptığımı
unutmuşum.

"Zaten bir daha kullanmayı düşünmediğini söylemiştin," diyorum.
"Teslimatım için bana iki yıldız verdiniz."

"Hak ettiğinden bir fazla."

"Bu yüzden mi beni çağırttın?" diye soruyorum. "Puanımı gözden geçirmemi sağlamak için mi?"

"Tam tersine." Kutuyu ellerimden alıyor, parmakları nazikçe benimkilere değiyor. "Gel. Otursana."

"Ayakta kovulmayı tercih ederim."

"Tamam." Gülümsüyor ve midem bir kelebek nöbetiyle bana ihanet ediyor. Kalbim yüksek sesle çarparak ve atarak düşman saflarına katılıyor.

Bay Sutton birkaç dakika boyunca sadece bana bakıyor ve göğsümdeki atışı duyabildiğinden eminim.

"Ya kovulmuyorsanız?" diye soruyor.

"Oturmadan önce bunu yazılı olarak isterim."

Dudaklarından yavaşça bir sırtıma geçiyor ve elini kutumun içine sokarak bir kalem ve ardından bir Post-it çıkarıyor.

Düzgün bir el yazısıyla, "*Seni kovmuyorum... henüz*" diye yazıyor. Adını yazıp imzalıyor ve yapışkan kağıdı bluzuma bastırıyor.

"Bu yeterince iyi mi?"

Cevabımı beklemeden arkasını dönüyor ve masaya yöneliyor.

Temkinli bir şekilde onu takip ediyorum, yavaşça karşılarındaki pelüş gri koltuğa oturuyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bana bakıyor, gerçek ilk kelimeyi söylemem için bana meydan okuyor.

Denemekten daha iyisini biliyorum.

"Sizi çağırdım çünkü işinizle ilgili talihsiz bir durum dikkatimi çekti." Sonunda konuştu. "Departmanda en uzun süre hizmet veren stajyer sensin ve bunun nedeni amirlerin herhangi bir küçüklüğü değil."

"Haftada iki kez geç kalıyorsun, resmi saha toplantılarında iznin olmadığı halde konuşuyorsun ve çalışan protokolünün hangi kurallarına uymak istediğini seçiyorsun..."

Yutkunuyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Beni kovmadığı konusunda açıkça yalan söylediye.

"Yine de, dosyanda rekor sayıda kırmızı bayrak olmasına ve amirlerinin bütün gün senin hakkında konuştukları özel bir forumları olmasına rağmen -" Bu sürpriz açıklama karşısında duraklıyor, sanki eğleniyormuş gibi- "gitmene izin vermekten daha iyisini biliyorlar..."

Ne dedin?

"Şimdi, size bu kadar çok şans vermelerini veya deneme süresinden sonra sizi ücretli seviyeye geçirmeden bu kadar uzun süre kalmanıza izin vermelerini takdir etmesem de, her iki şeyin de neden yapıldığını anlayabiliyorum."

"Ve şimdi-"

"Böldüğüm için özür dilerim, Bay Sutton." Koyu gri takım elbiseli bir adam aceleyle ofisine girer. "Beşinci aşama acil durum."

Dominic ona el sallar ve adam masasına bir not defteri getirir.

"Waldorf'tan gelen müşteriler bir hafta erken geldiler," diyor. "Bu son kampanyayı sunabilmemiz için imzalayabilir misiniz?"

"Hayır." Reddedilmesi an meselesi. "Önümüzdeki iki saat boyunca karargâhı gezdirerek onları oyalayın."

"Ama efendim-"

"Bizim onlara ihtiyacımız olduğundan daha fazla onların bize ihtiyacı var" diyor. "Son durak ofisim olsun, böylece sözleşmelerdeki tarihlerin nasıl işlediğini açıklayabilirim."

"Uh, ben-" Kekeliyor. "Evet, efendim."

"Çıkarken kapımı kilitle ve Tracey'e söyle beni aramadan kimseyi içeri almasın."

Adam geldiği gibi hızla dışarı çıkar ve Bay Sutton hiç vakit kaybetmeden kaldığı yerden devam eder.

"Artık her şeyi iyice gözden geçirdiğime göre, size yeni bir görev teklif etmeye karar verdim, Bayan Locke," diyor. "Yeteneğinizin en iyi şekilde kullanılacağını düşündüğüm bir pozisyon bu."

Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor.

Soru sormak için kaşınıyorum ama kendimi tutuyorum.

"Artık benim pazarlama danışmanımsın, yani teknik olarak," diyor. "Sana yeni iş tanımını e-posta ile gönderdim ve yarın başlıyorsun."

İnanamayarak göz kırpiyorum.

Bu pozisyon řu anki amirlerimin birkaç kademe üstünde.

"Sorusu olan var mı?" Sonunda kapıları açtı. "Evet." Başımı sallıyorum ama beynim kısa devre yapıyor.

"Dinliyorum, Bayan Locke..."

"Maaş," dedim. "Bana maaşı söyleyebilir misin?"

"Sana gönderdiğim e-postada yazıyor" diyor. "Sözleşmeyi incelediğinde, yüzdelik artışın çok etkileyici olduğunu göreceksin."

Başımı sallıyorum; amirlerim tarafından sahte vaatler diyarına çok fazla yönlendirildim.

"Kusura bakmayın ama Bay Sutton," diyorum, "řu anki maaşımı herhangi bir yüzdeyle çarpsanız yine de sıfır eder..."

"Bu yüzden *sözleşmeyi okuyacaksınız*."

"Ya da şimdi söyleyip bana zaman kazandırabilirsin."

"Pardon?" Öne doğru eğilir. "Hangimiz patronuz?" "Eğer bugün şirketinizden ayrılırsam, ikimiz de..."

"Anlıyorum." Gülümsemekle beni azarlamak arasında kalmış görünüyor. "Eve gidip sözleşmeyi okuduğunda yılda çeyrek milyon dolardan biraz fazla kazanacağını göreceksin ve bu miktara ikramiyeler ya da kilometre taşı artışları dahil değil."

Gözlerimi kırptım.

Tamamen nutkum tutuldu.

"Artık ofisimden çıkabilirsiniz Bayan Locke," diyor sırtarak. "Tabii 'teşekkür ederim' dışında söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa..."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkarken zar zor başardım. "Bu terfi için minnettarım."

"Rica ederim." Elini uzattı ve ben de sıktım. Vücudumdaki her sinir çılgına dönüyor ve parmakları benimkilere gereğinden uzun süre değişiyor. Birden, ellerinin vücudumun başka bir yerinde nasıl hissedeceğini, aynı etkiyi yaratıp yaratmayacağını hayal ediyorum ve gözlerindeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü hissedebiliyorum.

"Bayan Locke?" diyor, eli hâlâ benimkini sıkarken.

"Evet?"

Sessizlik.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra nihayet elimi bırakıyor ve beni çaresiz bırakıyor.

"Ofisimden defol git. Şimdi."

CEO

DOMINIC

BRAXTON

Bayan Locke'a terfi vermeyi 'düşünün' dediğimde, onu geçici bir amir ya da kıdemsiz bir lider yapmayı düşünüyordum...

YÖNETİCİ PAZARLAMA DANIŞMANI.

Daha açık olmalıydın.

Lisans derecesi bile yok. Bu seviyede işe aldığımız herkes en az yüksek lisans yapmıştır, Dominic.

Eğitim her şey değildir.

Ondan etkilendiğin için işe aldığını kabul et.

Onu aylar önce kim olduğunu bile bilmeden işe aldım.

Uber siparişini yediği için hâlâ kızgın mısın?

Öfkeli. Ama sizi temin ederim ki bu karar için duygularımı bir kenara bıraktım.

Muhtemelen bir hafta bile dayanamaz.

İyi bir tazminat paketi ve çok sıkı bir gizlilik sözleşmesi olduğundan emin

olun. Senden on adım önde.

İş tanımını güncellediniz mi yoksa aynı mı tuttunuz?

Birkaç ince ayar ekledim.

Yasal olanlar mı?

Tanrım.

Küçük olanlar. :-)

INTERN

IVY

Gişe sabah 5'te gitmeye alışmak biraz zaman alacak. İşin iyi tarafı, New York'un sokakları temiz ve düzenli ve sokak lambaları bana yeşil evetlerle el sallayarak her zamanki

Kırk dakikalık yolu on beş dakikaya indirdim.

Olumsuz tarafı, üç fincan kahve içtim bile ve vücudum uykuya dönmem için yalvarıyor.

Kapalı otoparka girdiğimde, yeni pozisyonumun ilk avantajından yararlanıyorum: belirlenmiş bir park yeri.

"Yönetici Pazarlama Danışmanı" park yerine girerken nefes alıyorum.

Artık işe giderken sırlıslık olmak yok. Artık açgözlü parkmetreleri beslemek için ileri geri yarışmak yok ve artık-

Tap! Tap! Tap! Tap!

Bir sarışın camıma vurarak açmamı işaret ediyor. İşe yaramıyor, bu yüzden kapıyı açabilmem için geri çekilmesini işaret ediyorum. "Yanlış park yerinde miyim?" diye sordum.

"Hiç de değil, Bayan Locke," diyor. "Ama yanlış bir şey giymişsiniz, o yüzden bir dahaki sefere nötr ya da mücevher tonlarında renkler tercih edin. Eminim Bay Sutton departmandaki ilk gününüz olduğu için bunu görmezden gelecektir."

"Um, tamam. Kim-"

"Beni takip edin, yeni işinizde size yol göstereyim." Sözümü kesti. "Az konuş, çok yürü ve çok fazla soru sormamaya çalış."

Çantamı omzuma atıyorum ve onu binaya kadar takip ediyorum.

"Ben Tracey, ama herkes bana Bay Sutton'ın sağ kolu der çünkü her şey benden geçer. Ama artık onun sol kolusun, bu yüzden birlikte çalışacağız."

"Pazarlama yöneticisi olduğumu sanıyordum..."

"Öylesin, ama yapman gereken ek bir iş daha var." Elime bir telefon tutuşturdu. "Bu senin iş telefonun. Çalınca açacaksın. Geçip gitme. Bekleme."

"Bay Sutton'ın tüm bağlantıları ve tercihleri önceden yüklenmiş durumda ve hepsini öğrenmek için bir hafta var."

Beni asansöre götürüyor, hâlâ konuşmaya devam ediyor.

"Sabah kahvesini ve öğle yemeğini getirmekten ben sorumluyum, ancak baş stajyerimizi yeniden atadığımız için, günün güncellemelerini ona sunmaktan sen sorumlusun." Bana bir not defteri uzattı. "Bu onun defteri. Onunla birlikte olduğun her an yanında taşıyacaksın ve 'Bana hatırlat...' ya da 'Yapmam gereken...' gibi şeyler söylediğinde bunları yazacaksın ve telefonla da not alacaksın."

Bu iş tanımının neresinde yazıyordu? Dilimi ısırđım.

"Canlanın Bayan Locke!" Belirlenen kata ulaştığımızda parmaklarını şıklattı. "Bugün üzerinden geçmemiz gereken çok şey var ve sen farların altında kalmış bir geyik gibi görünüyorsun."

"Öyle sayılırım."

"O zaman Bay Sutton'ın evini hazırlamaya giderken sana biraz kahve alalım, umarım kendine gelersin."

Asansörde öylece duruyorum, aşağı inip eski işimi geri istemek istiyorum ama dirseğimden tutup beni çekiştiriyor.

"Hadi gidelim..."

Turumun üzerinden sadece iki saat geçti ama yemin ederim sonsuzluk gibi geliyor. Ayrıca bu adam bana küçüklük ve kin yüzünden terfi vermiş gibi geliyor, yani... ilk birkaç çekimi bozdurduktan sonra başka bir yere geçiyorum.

Tracey üç farklı cep telefonuyla uğraşırken, biri bana yeni rozetimin takılı olduğu bir kordon uzatıyor.

Eskisinden çok daha ağır ve kalın ve sözleşmemdeki altında ikinci bir iş unvanı taşıyor:

Bay Sutton'ın Sol Eli.

Ugh.

"Size yeni ofisinizi göstereyim Bayan Locke." Tracey sonunda nefes alıyor, beni cam kapılar ve güzel odalardan oluşan bir koridordan geçiriyor.

Bir masanın önünde durdu.

Bay Sutton'ın ofisinin çift kapısının hemen dışında bir cam masa.

Ona bir soru sormadan arkamdan asansör sesi geliyor ve Bay Sutton'ın enerjisi odaya yayılıyor; terziden yeni çıkmış bir takım elbise gibi keskin, temiz ve soğuk. Ofisine girerken bize hiçbir şey söylemedi.

Kapılar arkasından kapandı.

Tracey, "Kahvaltısını yaptıktan sonra bizi çağıracak," diyor. "Bu arada..."

Yeterince içtim. Bay Sutton'ın kapısına doğru koştum ve kapıyı açıp içeri girdim.

Ben masasına yaklaşırken Bay Sutton kahvesinden başını kaldırdı.

"Sizi henüz çağırdığımı sanmıyorum, Bayan Locke," diyor. "Sizi görmek istediğimde haber veririm."

"Bu acil bir durum," diyorum. "Beşinci aşama bir acil durum," diye tekrarlıyorum diğer adamın daha önce söylediğini duyduğum şeyi.

"Bu durumda." Öne doğru eğildi. "Dinliyorum."

"Sözleşmedeki görev tanımımın Tracey'nin benden yapmamı istediği şeyle örtüştüğünü sanmıyorum."

"Bunun 'acil' bir durum olduğunu söylemiştin..."

"Kişisel asistanınız olmayı kabul etmedim," diyorum. "Bu hiç de ilgilendiğim bir şey değil."

"Yani, seni stajyer seviyesine indirmemi mi istiyorsun?"

"Eğer maaşımı koruyabilirsem, evet..."

Tüylerimi diken diken eden kısık bir kahkaha atıyor. Sonra yavaşça sandalyesinden kalkıyor ve bana doğru yürüyor, özel İtalyan deri ayakkabıları Target markalı topuklu ayakkabılarıma sürtünene kadar gittikçe yaklaşıyor.

"Burada yönergeleri takip etmekte her zaman zorlandığınız açık olduğundan," diyor, "birkaç şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Şu anda

Yapmanı istediğim şeyi yapman için para ödüyorum ve senin bu konuda söz hakkın yok..." Dişlerimi sıkıyor, onun sarhoş edici parfümünü içime çekmemeye çalışıyorum.

"Pazarlama danışmanı olmanın yanı sıra, bana çeşitli şekillerde nasıl yardımcı olacağını öğreneceksin çünkü Tracey yıl sonunda terfi edecek ve onun yerine geçmene ihtiyacım olabilir."

"Ama-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor, başka bir kelime söylemem için beni cesaretlendiriyor, isteğim dışında beni tahrik ediyor.

"Seni görmem gerektiğinde seni çağıracağım ve öğle yemeğimi yemeye hazır olduğunda seni çağıracağım, ki bu tam zamanında olsa iyi olur," diyor parmağını yavaşça çekerek. "Alaycılığın ne kadar seksi olsa da sabahın geri kalanında bunu duymak istemiyorum."

"Bu tartışma burada bitmiştir." Geri çekilir ve kapıya doğru başını sallar. "Artık gidebilirsiniz."

Masasına ve kahvaltısına dönüyor, dosyaları çıkarıp ben orada yokmuşum gibi okuyor.

Söylemek istediğim her şeyi yutarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıdan içeri giriyorum, kırmızı suratlı Tracey ile karşılaşıyorum.

"Bir daha bunu yaparsan, seni rapor ederim." Yeni masamdaki koltuğu işaret ediyor. "Şimdi rahatınıza bakın ve şimdi ile öğle yemeği arasında yapmanız gerekenleri yazın."

CEO

DOMINIC

A Tam on iki kırk beşte, Ivy elinde gümüş bir tepsiyle ofisime girdi. Tüm doğru yerlerinden kıvrımlarına yapışan koyu mor elbisesiyle pistten geçerken, zihnimde başka bir taslak hazırlıyorum İnsan Kaynaklarına mesaj.

Bayan Locke'un iş tanımına ek bir unsur ekleyerek hata yaptım. Onu pazarlama toplantıları dışında gözümün önünde olmayacağı bir yere yerleştirin...

Daha buraya geleli tam bir gün bile olmadı ve ben şimdiden onun ukala ağzına ne yapmak istediğime dair beş fantezi kurdum.

"Yemek için teşekkür ederim Bayan Locke." Yemeği bırakırken ona gülümsedim. "Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim Bay Sutton." Tıpkı Tracey'nin ona öğrettiği gibi çatal bıçak takımlarını yerleştiriyor ve sonra bana cinayetimin önsözü olabilecek bir gülümseme sunuyor.

"Sizi mutlu etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı efendim?"

Masamın üzerine eğil.

"Hayır, ama burada..." Cüzdanımı çıkardım ve yüz dolarlık bir banknot çıkardım. "Yaptığın iş karşılığında iyi bir bahşış almak konusunda ne hissettiğini biliyorum. Yine de bunu sana borçlu olduğumu düşünüyorum, doğru mu?"

"Beni sırf ne kadar berbat olduğumu görmem için terfi ettirdiysen, üzülerek söylüyorum ki vaktini boşa harcamışsın," diyor. "Bunu zaten biliyordum."

"Seni bu yüzden terfi ettirmedim," diyorum. "Bunu daha önce konuştuğumuza yemin edebilirim..."

"O zaman ilk günümde gerçek bir 'pazarlama' işi olacak mı? Yoksa akşam yemeği siparişinizi endişeyle beklemeye başlamalı mıyım?"

"Bana kelimelerle saldırılmasından pek hoşlanmıyorum Bayan Locke." "O zaman umarım bu binadaki diğer herkesin gerçekte ne seni düşünüyor..."

"Şimdi neden bu kadar çok ceza aldığını anlıyorum," diyorum bahşişi geri çekerek. "Sanki son sözü söylemek için yanıp tutuşuyorsun."

"Sadece karşımdaki kişi bariz bir şekilde haksız olduğunda."

"Ofisimden çık ve çıkarken de tek kelime etme." Neyse ki, o da buna uyuyor.

"Onun harika bir işe alım olduğu hakkında ne diyordun?" Braxton kapının yanında durmuş sırtıyordu. "Benim için geri sar lütfen."

"Sen de defolup gidebilirsin..."

INTERN

IVY

S Her nasılsa, Bay Sutton'a saldırdığım için ağır bir suçlama almadan ilk günümü atlatmayı başardım.

Hatta ona iki fincan kahve getirdiğimde gülümsedim ve karıştırması için bir kaşık getirmediğimden şikayet ettiğinde "senden nefret ediyorum" demedim.

Ancak bu sabah on beş dakika geçti ve ben bomba ihbarı yapmayı düşünüyorum.

"Sana bu seviyede 'zamanında' demenin geç kalmak, 'erken' demenin de 'zamanında' demek olduğunu söylemiştim." Asansörden indiğimden beri Tracey beni eleştirmeyi bırakmadı. "Bugün maç öncesi günü ve her şey normalden yirmi dakika önce başlıyor."

Ona nedenini sormanın bir faydası yok.

Cep telefonumu masamın çekmecesine tıktırıyorum.

"Yemek ekibi bugün toplantıda kahvaltı ve öğle yemeği servisi yapıyor, bu yüzden Bay Sutton'ın kahvesi için endişelenmemize gerek yok ama!" Koridordaki altın boğa şeklindeki vazoyu işaret etmeden önce parmağını havada sallıyor. "İkram ekibinin yeterince getirmemesi ihtimaline karşı, tercih ettiği özel bal ve naneden fazladan paketleri buraya dolduruyorum."

"Tamam..."

"Bu senin oraya gidip onları alman için bir işaret." Parmaklarını şıklatır. "Her birinden altışar tane al ve onları her zaman çantanda taşımaya alış. Her zaman. Her zaman. Zamanlar."

Vazoya doğru yürüyüp kaldırıyorum, "paketler" görmeyi bekliyorum ama onlar mini cam kavanozlar.

Onları çantama tıktırdığım anda Tracey kolunu benimkine doluyor ve beni asansöre doğru çekiyor.

Kapılar açıldığında "Yönetici Kanadı" yazan altın kaplama bir tabelası olan bir yere iniyoruz.

Kat, bu binadaki başka bir kişilik bozukluğunu ortaya koyuyor. Burası çıplak tuğla duvarlı ve beton zeminli bir depo alanı.

Duvarlarda "dekor" ve "müşteri giydirme malzemeleri" yazan kutular sıralanıyor ve çelik kirişli tavandan önceki başarılı kampanyaların afişleri sarkıyor.

Tüm bunların ortasında şık siyah camla çevrili bir konferans odası yer alıyor.

Bay Sutton bir anda ortaya çıkıyor, ben de mavi defterini kendi defterime tutarak arkasından gidiyorum.

Odaya girdiğimiz anda yaratıcı personel ayağa kalkıyor. "İyi günler, efendim." "Merhaba, Bay Sutton." "Sizi görmek bir zevk bugün, efendim."

Selamlar peş peşe geliyor ama Bay Sutton sadece başını sallıyor ve masanın başındaki yerine oturuyor.

Herkesin yerine oturmasını bekliyorum ve fark ediyorum ki Be

n. *Mükemmel.*

Bay Sutton bir kez başını sallıyor ve Tracey defterini açmam için bana işaret ediyor. "Onun için not al," diyor. "Çok ayrıntılı notlar."

"Kendisinininkini almaması konusunda ciddi miydin?"

"İvy..." Bana ters ters bakıyor ve ben de biri ışığı kısarken kalemimi tıklıyorum. Işıklar.

Lacivert düğmeli gömlek giymiş uzun boylu bir adam, duvar boyutundaki ekranda slaytlar arasında gezinerek bugünün müşterisini gösteriyor.

Skittles: Gökkuşağını tadın. Tatlı bir dönemi geri getirin.

"Ah." Yerden kocaman bir vazo dolusu Skittles şekeri alıyor ve elden ele dolaştırıyor. "Müşterimiz insanların bu şekere yeniden aşık olması için bir kampanya tasarlamamızı istiyor ve size ne yaptığımızı göstermeyi bitirdiğimde, bunu onlarla paylaşmamız konusunda bize güveneceğinizi düşünüyorum."

Kavanozdan birkaç poşet çalıyorum ve izliyorum.

O ve asistanı altı metrelik ışıltılı ruh hali panolarını ve ilk konsept görsellerini ortaya çıkarıyor.

Yazın açılan mağazalardan ve üst düzey sürükleyicilikten bolca bahsediyor ama birkaç dakikada bir beni neredeyse boğacak bir masraftan bahsediyor.

"İlk dijital kampanya için iki yüz elli bin..." "Gen-Z için araştırma ve geliştirme için 86 bin..."

"Standart düzenleyici yaklaşımımızla Y kuşağını yakalamak için yüz elli bin."

"Bu kadar şişirilmiş kelime yeter." Bay Sutton aniden onun sözünü keser.

"Tonlama konusunda ne yapıyoruz?"

Oda gerilir ve baştaki adam doğrulur. "Kendinden emin. Yükseltilmiş. Biraz da keskin."

Bay Sutton kaşlarını kaldırıyor. "'Üstünlüğü' tanımlayın."

"Chrysler kampanyasından biraz daha az gösterişli," diye yanıtlıyor adam.

"Daha modern. Ama hala istek uyandırıcı."

"Hmmm." Bay Sutton başını sallar. "Devam edin."

Odada nefesler tutulur ve sunum kırk dakika daha devam eder.

"Tamam." Bay Sutton elini sallıyor. "Öğle yemeği yiyin. Hepiniz. Ivy hariç. Sen kal. Sen de Marcus."

Oda itiraz etmeden dağılır. Marcus - baş saha elemanı - oturmaya devam ediyor, belli ki sinirlenmiş.

Ben de kalıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Kapı daha kapanmadan Bay Sutton konuştu. "Ne düşünüyorsunuz Bayan Locke?"

Gözlerimi kırptırdım. "Affedersiniz?"

"Sessizdiniz ve Marcus'un sunumunu hiç bölmeye çalışmadınız," diyor.

"Sanırım bu düşünceleriniz olduğu anlamına geliyor."

"O bir stajyer değil mi?" Marcus varlığımdan etkilenmemiş gibi görünerek soruyor. "Hani şu süper sorunlu olan?"

"Artık değil." Bay Sutton bana bakıyor. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

"Bence her şey iyi görünüyordu," diyorum dikkatlice. "Ama... bu biraz içi boş. Fast-food ambalajına sarılmış lüks bir marka gibi." Marcus gülüyor.

"Oh, harika," diyor arkasına yaslanarak. "Bize Costco kampanyasına mal olan kızıdan marka tavsiyesi alalım."

"O kampanyaya ben mal olmadım."

"Geç geldin, sıran gelmeden konuştun ve sonra ekibimizi orta seviye bir müşterinin önünde utandırdın ve reklam testinin ikinci turunu bile kilitlenmeden önce üç kez işaretlendin." Gözlerini devirdi.

Müdahale edeceğini umarak Bay Sutton'a bakıyorum ama etmiyor.

"Ama hey, belki de haklısındır." Marcus hâlâ devam ediyor. "Belki de içi boşmuş gibi *hissettiğin* için aylarca süren sıkı çalışmayı yakmalıyız. Belki Skittles gerçekten üzerinde çalıştığımız şeyler yerine bunları duymayı tercih eder."

Gözlerimin arkasındaki ısı yanıyor ve ayağa kalkıyorum.

"Geri bildirim için teşekkürler Marcus," diyorum. "Benim fikrim hâlâ geçerli." "Hepsi bu kadar." Bana ters ters bakıyor. "İşe yaramaz bir *fikir*."

Odadan hışımla çıkıyorum, topuklarım beton zemine istediğimden daha sert çarpıyor. Her adımım aşağılanma ve öfkeyle dolu bir şekilde asansörün yanına doğru düz bir çizgi çiziyorum. Düğmeye basıyorum ve gözlerimi numaralardan ayırmıyorum.

Kimse beni takip etmiyor.

Güzel.

Kapılar açılıyor ve içeri giriyorum.

Lobi için L'ye basıyorum ve arka duvara yaslanıp zor nefes alıyorum. Kapılar kapanmadan hemen önce Bay Sutton içeri giriyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ama keskin.

"Eve gidiyorum," diye tersliyorum. "Herkesi kovdun, sanırım buna ben de dahilim."

"Seni öğle yemeği için kovdum," diyor bir adım daha yaklaşarak. "Gün için değil."

"Pekala," diyorum, ses tonuna uyarak, "yeni pozisyonumun başka bir bencil takımla uğraşmakla birlikte geldiğini söylemeyi unuttun, bu yüzden şimdi devam edeceğim ve kayıplarımı keseceğim."

Sanki asansörün daha hızlı hareket etmesini sağlayacakmış gibi 'lobi' düğmesine tekrar basıyorum.

Çenemi kaldırarak ekliyorum: "İstenmeyen katkım için bugün hâlâ bir çek bekliyorum." "Bu para birkaç faturayı karşılamaya yeter."

"Saçmalamayış kes." Acil durdurma düğmesine basıyor ve asansör katlar arasında sarsılarak duruyor.

Bana doğru dönüp ellerini başımın üstündeki panellere koyduğunda nefesimi içime çekiyorum.

"Bana hassas bir tip gibi gelmiyorsun," diyor. "Ama yine de buradasın; biri seninle konuştu diye bir fırsatı tepmeye hazırsın."

Son zamanlarda benimle konuşma şeklin."

"Ben hassas bir tip *değilim*..." Duraksıyorum. "Ama istenmediğimi anlayabiliyorum."

"Onun tarafından mı
yoksa benim
tarafımdan mı?"

"Ne?"

"Marcus'un seni bu kadar kolay ele geçirmesine neden izin verdiğini anlamıyorum." Önceki sorumu görmezden geliyor. "Egonu zedeledi mi?"

"Hayır." Ona ters ters bakıyorum. "Ve ne olursa olsun, bu bir çürük değildi. Bu tam anlamıyla bir suikasttı."

"Ee?" dedi eşit bir şekilde. "İçimden bir ses ben olsaydım onu çok daha erken keseceğini söylüyor."

"Diğer personelin önünde sana asla saygısızlık etmem."

"Yani bu sadece *özel olarak* yapmaya devam edeceğin bir şey mi?" diyor, daha da yaklaşarak. "Aslında senden asistanlık görevlerini yapmadığın zamanlarda pazarlama toplantılarına katkıda bulunmanı bekliyorum. Terfiyi orada duvar kağıdı gibi durman için vermedim ve bu felaketi onlar slaytların yarısına gelmeden çok önce durdurmanı gerçekten takdir ederdim."

"Ah..." Nabzım küt küt atıyor.

Aramızdaki sessizlik çok gürültülü, asansör çok küçük geliyor.

"Yirmi dakika içinde yukarı çıkmanı istiyorum," diyor sessiz ve ölümcül bir sesle. "Kafanı topla, daha kalın bir deri geliştir ve eğer her şey başarısız olursa, benimle konuşuyormuş gibi yap... özel olarak."

Yanıma uzanıyor ve asansörü yeniden çalıştırmak için düğmeye basıyor.

"Oh, ve," diye ekliyor, kapılar açılmaya başlarken yana doğru bakıyor. "Hayır -"Bugünkü çalışmanız için size çek vermeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce *hak etmeniz* gerekecek."

CEO

DOMINIC

I Skittles'ı müşteri olarak aldığım için pişman olacağıma dair bir his var içimde. Belki şimdi değil ama ileride bir yerde.

En son bir şekerleme şirketiyle çalıştığımızda -Mars, Inc., M&M's serisi aracılığıyla- satışları üç çeyrek boyunca fırladı. Sonra tüm başarılarını "titreşimlere" bağlayan yeni bir CEO işe aldılar ve bizi kovdular.

Altı ay sonra rakamları dibe vurdu ve hala yaktıkları köprüyü yeniden inşa etmeye çalışıyorlar - benim yeni "etrafta dolaş ve öğren" ücretimi ödemedi.

Bu konu bir yana, şimdiden pişman olduğum bir şey var: Ivy'yi işe almak.

Dünden sonra, onu diğer pazarlama yöneticileriyle birlikte yirmi beşinci kata göndermeliydim. Bakışlarımdan uzak bir yere. Ve sikimden.

Dikkatimi dağıtmak için defterime bıraktığı notları taradım. Odaya on dakika erken girdiğinde bütçe dökümlerini gözden geçirmeyi yaralamıştım.

Gözlerimiz buluştu ve yanakları pembeleşti.

Birbirimize uzun uzun bakıyoruz ve tam ağzımı açıp "Derhal geçerli olmak üzere yeniden görevlendiriliyorsun" gibi bir şey söyleyecekken, ekip yüksek sesle konuşarak tekrar içeri süzülüyor.

Toplantı Marcus'un daha önce yaptığımız şeyleri tekrarlamasıyla devam ediyor ama bu sefer Ivy birkaç kez araya giriyor.

Soruları odayı sessizliğe boğuyor ve bunları telaşlı karışıklıklar ve çılgınca yazmalar takip ediyor.

Etkilendiğim için toplantının akşam sekize kadar kendi müdahalelerim olmadan sürmesine izin verdim.

"Bu noktada eklemek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Locke?" Doğrudan ona bakıyorum. "Ekibin doğru yolda olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Şimdilik evet."

"Güzel," diyorum. "Bugünlük bu kadar yeter. Git hadi."

Ivy bana bakmadan eşyalarını topladı. Arkasını dönüp uzaklaşıyor ve bana dar kalem eteğiyle kıçının mükemmel görüntüsünü veriyor.

Henüz hareket etmiyorum ya da masadan kalkmıyorum. Kalkamam.

Aletim takım elbise pantolonumun içinde sertleşmiş durumda ve bu binadaki herhangi birinin Ivy'nin beni ne kadar kolay etkilediğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Gece yarısına doğru tüm bina sessizliğe bürünüyor ve bu da bana her zamanki gibi düşünmek için mükemmel bir fırsat veriyor.

Katları teker teker dolaşıyorum, boş ofislerin ve devam eden projelerin arasından geçiyorum. Vızıldayan stajyerler yok. Sahte kahkahalar yok. Kendi egosuna devam filmini sunuyormuş gibi telefonuyla monolog yapan Marcus yok.

Garaja doğru ilerliyorum, tabletimde Ferrera güvertesinde geziniyorum, o sırada korkunç bir metal-metal gıcırtısı sessizliği çeliğe vuran bir testere gibi kesiyor.

Yürümeyi bıraktım.

Ses tekrar geliyor; gıcırdayan bir öksürük ile gırtlaktan gelen bir çığlık arasında bir şey.

Araba koleksiyonumun bir kısmının bulunduğu sıraya bakıyorum ve sonra sallanan gri bir şey görüyorum.

Ivy'nin eteği.

Paslanmış bir Honda'nın kaputunun üzerine eğilmiş, bir dizini tampona dayamış, parmaklarında bir tel askı tutuyor ve doğrudan motor bloğunu hedef alan bana bulaşma bakışları atıyor.

Buradaki hava, sıkışmış ısıdan dolayı yoğun nemli, motor yağı ve yanmış lastik kokulu. Parfümü hafifçe havada süzülüyor, tatlı ve inatçı.

Eğlenerek ona doğru yürümeye başladım.

Beni fark etmiyor - ta ki motor öfkeli bir hırıltıyla dönene ve kaputu bir canavarı öldürmüş gibi çarparak kapatana kadar.

Sonra arka tarafa dönüp ceketini çıkardı. Sonra çömelerek egzoz borusunun etrafını geçici bir bandaj gibi sarıyor.

Bluzu kışına doğru uzanıyor. Bacakları esniyor. O

beni görmeden sessizce kemerimi düzeltiyorum.

"Biliyor musun," diyorum görüş alanıma girerek, "senden iyi bir tamirci olur. Tabii önce askı seni elektrik çarpmazsa."

Ayağa fırladı. "İltifatınız için teşekkür ederim... Sanırım."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim." Beni başından savdı. "Bunu her zaman yapıyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ellerine bakıyorum. "O kablo, eldiven giymemen için çok sıcak."

"Dediğim gibi, bunu her zaman yapıyorum Bay Sutton." Adımı vebalı gibi telaffuz ediyor, sanki en başa dönmüşüz gibi. "Yarın burada görüşürüz."

Elinin bir hareketiyle beni başından savıyor ve sürücü koltuğuna geçiyor.

Motoru çalıştırdığında geri çekiliyorum, ama motor gecenin en gürültülü iniltisini çıkarıyor... ve sonra kaputun altından ağır dumanlar çıkıyor ve garajımın her tarafına yayılıyor.

Yine de dışarı çıkmadı.

Ellerini direksiyondan ayırmıyor. Sonra o hurdayı tekrar çalıştırmaya çalışıyor.

Tanrım.

Yolcu tarafına yürüyüp kapıyı açıyorum.

"Bu ölüm tuzağından çıkın Bayan Locke," diyorum. "Sizi eve götüreceğim."

"Bu daha önce de birçok kez oldu." İnkâr ediyor. "Önümüzdeki yirmi dakika içinde canlanmasını izlemek istiyorsan, orada dur ve misafirim ol."

"Eğer yirmi saniye içinde çıkmazsan, seni dışarı çekeceğim."

Kımıldamıyor.

Ama sonra gözleri benimkilere kayıyor, geniş ve okunmaz. İnkâr (ve sıkıntı) içindeyken bile çok seksi görünüyor.

"Senin sadaka vakan olmakla ilgilenmiyorum," diye mırıldandı. "Taksi çağıracağım."

"Bu bir seçenek değil." Eğilip anahtarları kontaktan çıkarıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan. Sonra elimi kalçalarının altına kaydırıyorum -yavaşça, kasıtlı olarak- ve onu koltuktan kaldırıyorum.

Teni sıcak, inanılmaz derecede yumuşak. Parmaklarım nabzının teklemesine neden olacak kadar yüksekte gezinirken nefesini içine çekiyor.

Onu betona bırakırken acele etmiyorum.

"Bu arabadan uzaklaşacaksın," diyorum, sesim sert, "ve sonra beni arabama kadar takip edeceksin, orada seni eve götüreceğim. Ama belli ki bir seçeneğin olduğunu hissetmeye ihtiyacın var -yürüyebilirsin ya da seni taşıyabilirim."

Duraklıyorum. Sesimi alçaltıyorum.

"Eğer ikincisini seçerseniz Bayan Locke... Sizi yakın zamanda yere bırakmayacağım."

Yanakları kızardı.

"Yürüyeceğim." "Teşekkür ederim."

INTERN

IVY

T Bay Sutton'ın arabasının içi sanki hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Ahşap damarları dijital gösterge panelinin etrafını sarıyor, yan panellere doğru inceliyor ve üzerini kaplayan özel koyu mavi halıya karışıyor.

Zeminler.

O kadar temiz ki parmak izi bırakmaya korkuyorum.

Bakışlarımı ileride tutarak, koltuğun sırtımı nasıl sardığına değil, önümdeki yola odaklanmaya çalışıyorum. Teninden yayılan hafif sedir ve baharat kokusuna. Manhattandan onun için kıvrılıyormuş gibi trafikte yavaş ve zahmetsizce ilerleyişine.

"Bana nerede yaşadığımı sormayacak mısınız?" Sonunda söyledim.

"Neden sorayım ki?" Sırıtarak bana bakıyor. "Çalışan dosyan bende. Hatırladın mı?"

Doğru. Pencereye döndüğümde yanaklarım ısınıyor.

"Hâlâ Uber için teslimat yapıyor musun?" diye soruyor kırmızı ışığa yaklaşırken.

"Hayır, ama isteyerek yapmıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir müşteri bizzat CEO'yu aradı ve iş sözleşmemde rekabet etmeme şartı olduğunu söyledi."

"O müşteri sadece iyi yemek dağıtım hizmeti bekleyen herkesi gözetiyordu."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemekten de kendimi alamıyorum. Sessizliğe gömülüyoruz ama o kadar da garip değil.

Şimdilik.

Bir kafede kısa bir mola verip bana paket yemek ısmarlıyor ve ben de her lokmayı minnetle mideye indiriyorum.

Brooklyn'in benim bölgeme geçtiğimizde midem düğümlenmeye başlıyor. Onun özel camlı pencerelerinden mahallemin manzarası benim arabamdan görüldüğünden tamamen farklı görünüyor.

"Biliyor musun?" Yirmi dolar borçlu olduğum komşularımdan birini fark ediyorum. "Beni eve bırakmak yerine, köşedeki bakkalın önünde dur. Yolun geri kalanını yürürüm."

"Ne?" Bana şöyle bir baktı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü akşam yemeği için biraz yiyecek almam gerekiyor."

"Daha yeni yemek yedik..."

"Evet, bu gece yalnız başıma projelerim üzerinde çalışırken kullanacağım," diyorum. "Birkaç şey almam gerekiyor ve zaten evimin önünde park yeri yok. Bu çok daha kolay."

Cevap vermiyor ve yavaşlamıyor da.

Sanki arabadan atlamak istediğimi anlamış gibi, bakkalın önünden geçerken kapıları kilitliyor.

Ve sonra, sanki kader acımasız bir şaka yapıyormuş gibi, arabayı binamın önündeki şaşırtıcı derecede boş yerlerden birine çekiyor.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor, kırılgan bir ifadeyle. Başımı sallıyorum.

Onu suçlayamam bile.

Ön kapının menteşeleri yarıya kadar sökülmuş. Fuayenin giriş ışığı titriyor, birilerini gelip perili olup olmadığını görmeye çağırıyor. Üzerinde hoş bir turuncu çiş lekesi olan eski bir şilte merdivenlerin kenarına yaslanmış.

"Tamam, Bayan Locke." Arabayı park etti ve kapımı açmak için dışarı çıktı. Yine de sürücü tarafına dönmüyor.

Benimle birlikte kaldırıma çıktı.

"Vay canına," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle içeride yürüyorum."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok." Başımı sallıyorum. "Ben iyi olacağım.

Söz veriyorum." "Bu bir tartışma değil." Anahtarlığının kilidine basıyor.

"Yolu göster."

"O kadar da ciddi değil." Başka bir şey görmesi için onu içeri almamın imkânı yok. "Burası suç yuvası değil ki."

"Ay, finans kardeşim!" Biri ona seslenirken evren bana yine ihanet ediyor. Clay, Daire 4B'deki adam, koşarak yanımıza geliyor ve bir bıçak çıkarıyor. "Cüzdanını ve anahtarlarını ver, yaşamana izin vereyim," diyor. "Çekil."

Bay Sutton ona göz kırpmıyor, hiç etkilenmemiş görünüyor. "Şimdi, orospu çocuğu."

"Clay, lütfen dur." İç çektim. "O benim patronum..."

"Oh, kahretsin. Kusura bakma dostum." Clay sırtarak bıçağı kaldırdı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim."

"Az önce beni öldürmekle tehdit ettin."

"Boş bir tehditti." Omuz silkiyor. "Gerçi bunun iş adamlarında ne kadar işe yaradığını bilersen şaşarsın. Elimde değil ama her seferinde deniyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Evine git." Beni selamlıyor ve ara sokağa giriyor.

Elimde anahtar, merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve arkama bakıyorum.

"İçeri gelmene gerek yok," diyorum. "Yeterince uzağa geldin." "Kapıyı aç, Ivy."

"Artık ilk isim bazında mıyız?" Gözlerimi kısıyorum. "Terfi ve zammın beni mutfağında baştan çıkarmak için bahane olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benimle yatman için seni zorlamak zorunda kalacağımı sanmıyorum. Bunu isteyerek yaparsın."

Çenem düştü. "Pardon?"

"Ve eğer sana seks için para ödemek isteseydim," diye ekliyor, sesi alçak ve sert, "çok daha fazlasını öderdim."

Nabzım tekliyor.

İçeri girdi.

Yaklaştı.

Bir eli başımın yanındaki kapı çerçevesine dayanıyor, diğeri kalçamın hemen arkasında geziniyor. Dokunmuyor - pek değil - ama nefesimi kesecek kadar yakın. Kokusu -sedir ağacı ve temiz baharat- etrafımı sarıyor, yoğun ve baş döndürücü.

"Aç," diyor tekrar, sesi şimdi daha alçak, daha tehlikeli. "Kapı."

Mecburen iterek açıyorum ve arkamdan gelmesine izin veriyorum.

Işıklar kapalı, bu yüzden pille çalışan dalgalanmaya doğru yürüyorum ve düğmeye basıp açılmasını bekliyorum.

LED lambalar yanıp sönmeye başladığında, ailemden ve arkadaşlarımdan sakladığım gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Havalı yatağım yerde yatıyor - evde övündüğüm Four Seasons çarşaflarıyla tamamen hazır. Buzdolabı yerine bir yığın parlak etiketli soğutucum var ve geçici gardırop rafımı destekleyen bir beyaz tahtada tüm borçlarım sırayla listeleniyor - tasarruf için hesapladığım eski Uber Eats ipuçlarının hemen yanında.

Dairedeki diğer her şey sadece... orada.

Işıklar tamamen yandığında Dominic'in çenesini sıkarak etrafına bakındığını görüyorum.

"Bir tur ister misin?" Ruh halimdeki ani düşüşü hafifletmeye çalışıyorum. "Yani, ayakkabılarını çıkarman gerekecek ve sonra pencerenin yanındaki döşeme tahtalarına çok sert basmamaya çalış çünkü-"

"Eşyalarını topla," diye araya giriyor. "Ne?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden?"

"Topla. Topla. Topla. Bokunu," diye tekrarlıyor. "Artık burada yaşamıyorsun."

"Tura 'hayır' diyebilirsin." Gülüyorum. "Eve bıraktığın için minnettarım. Yarın görüşürüz, nasıl geldiysen öyle gidersin."

"Kesinlikle," diyor. "Seninle birlikte." "Yine mi geleyim?"

"Burada bir gece daha kalmana izin vermeyeceğim ve sensiz gitmeyeceğim," diyor saatine bakarak. "Ya toplanmaya başla ya da senin için her şeyi toplaması için birini arayacağım."

"Dairemden taşınmamı sağlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hem saçma sorularını sorup hem de eşyalarını toplayabilir misin?" diye soruyor. "Böylece daha sert önlemler almamı engellemiş olursun..."

Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Söylediklerimin neresi anlaşılmaz, Ivy?" Adımın dudaklarından dökülme şekli tehlikeli.

"Sen ciddisin."

"Çok ciddiylim."

"Bazı şeyleri gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var ve-"

"Tracey?" Telefonu kulağına dayalı ve sanki işteymişiz gibi beni kovuyor. "Sana bir adres göndereceğim ve beni almanı istiyorum-" Odama bakıyor. "Bir saat içinde altı dolu bavul. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyor ve kapıya yaslanıyor.
"İşte," diyor. "Bir saat vaktiniz var."

INTERN

IVY

I Muhtemelen sahip olduğum her şeyi toparlamak için sadece yirmi dakikaya ihtiyacım var, ama Dominic'in bakışları altında biraz kontrol duygusuna tutunmak isteyerek zaman ayırıyorum. Biraz ajanlık.

Şehrin onun tarafına dönerken sohbet etmeye çalışıyorum ama sessizlikten rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bakışlarını dik tutuyor, bir eli direksiyonda sabit, diğeri orta konsolda rahatça duruyor. Birkaç dakikada bir gösterge paneline bir çağrı geliyor ve her birini bir dakikadan kısa sürede yanıtlayıp bitiriyor.

Hepsi işle ilgili.

Manhattan Köprüsü'nü geçerken, telefonum çantamda titriyordu.

NOLAN (ERKEK ARKADAŞ... SANIRIM?)

Selam bebeğim. Umarım iyi gidiyordur. Altı aylık aramızın senin için zor olduğunu biliyorum, benim için de öyle...

Terfi aldığını duydum.

İşe geri dönüyorum, sadece seni özlediğimi söylemek istedim.

Umarım amın sikimi özlemiştir. <3

Aman Tanrım.

Telefonumu sessize alıp çantamın derinliklerine bırakıyorum.

Tekrar kafamı kaldırdığımda, Billionaire's Row'da şık siyah bir binanın önünde duruyoruz. Nefesimin kesilmesini engellemek için dudağımı ısırıyorum.

Yeraltı garajı bizi parlak beyaz ışıklar, yüksek tavanlar ve arabanın farlarını yansıtan cilalı mermer zeminlerle karşılıyor.

Dominic park ettiği anda takım elbiseli bir adam yaklaşıyor.

"İyi akşamlar Bay Sutton," diyor, kapımı açmak için yanıma gelmeden önce şapkasını eğerek.

"İyi akşamlar Mitchell. Bu Ivy Locke." Dominic yanıma geldi. "Ivy, bu Mitchell. Bu binadaki tüm işlerimi o yürütüyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzatıyorum ama Mitchell hızlı bir öpücük için elimi dudaklarına götürüyor.

"Eşyalarını taşıyan iki araba daha yolda," diyor Dominic. "Her şeyin gece yarısına kadar geçici yeni mekânına, yani misafir süitine teslim edilmesini istiyorum."

"Hayır, sorun değil." Başımı iki yana sallıyorum. "Burada o kadar uzun süre yaşamayacağım. Onun yerine sana bir depo adresi verebilirim."

"Tam olarak istediğiniz gibi halledeceğim, efendim." Mitchell beni kabul etmiyor. Şapkasını bir kez daha çıkardıktan sonra gitti.

Dominic bir anahtarlığa basıyor ve öndeki asansör yumuşak bir zil sesiyle açılıyor.

"Tracey bu hafta size bazı daire seçenekleri gösterecek," diyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum, onu içeri kadar takip ederek, "Ben uyumayacağım."

Burada kaldığım süre boyunca yatağınızda ya da odanızda." "Tamam, Bayan Locke."

"Ciddiyim," diye ekliyorum. "Ve yatak odanızdan uzakta bir kanepem olursa bu durum beni daha rahat ettirir."

"Bütün bir misafir süitini kendinize ayıracaksınız." Bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Tartışmaktan ve hayatını zorlaştırmaktan zevk mi alıyorsun yoksa söylediklerinde gerçekten ciddi misin?"

Cevap vermiyorum. Asansör onun katına ulaşana kadar bekliyorum.

Kapılar doğrudan çatı katına açılıyor ve nefesimi tutmamaya çalışıyorum.

Tavandan tabana pencereler Manhattan'ı gün batımının yumuşak altın tonlarına büründürüyor. Şık gri mobilyalar, sanki hiç ayak basılmamış gibi görünen mermer zeminleri koruyor.

Yavaşça içeri giriyorum, ana pencereye doğru çekiliyorum. Şehir altımızda her yöne doğru uzanıyor; çatılar, köprüler, su, ışık. Hiç erişemediğim her şeyi görebiliyorum. Ve geldiğim yere dair hiçbir şey.

"Bir tur ister misiniz?" diye soruyor arkamdan. Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ ufuk çizgisinde.

O önden yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Bembeyaz mutfak tertemiz, mükemmel bir şekilde aydınlatılmış, cilalı mermer ve kromla kaplanmış. Endüstriyel sınıf aletler arka duvarda sıralanıyor.

"Bu şefi çağırır." Kilerin yanındaki küçük pirinç bir düğmeye dokunuyor. "Hafta içi genellikle saat dörtte burada olur. Hafta sonları altıda."

Kişisel bir şefiniz varsa neden Uber Eats'i kullanma ihtiyacı duydunuz ki?

"O gün şehir dışındaydı." Gözlerini bana dikti ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Yüzüm kızardı.

"Her neyse..." Bana özel bir kütüphane, son teknoloji bir spa odası ve son olarak açık mavi ve rustik gümüş tonlarında dekore edilmiş bir süit göstererek tura devam ediyor.

Kendimi durduramadan çenem düşüyor.

İçeride ayrı bir oturma alanı, özel bir okuma köşesi ve ısıtılmalı zeminli, yağmur duşlu ve baştan çıkarmak için tasarlanmış gibi görünen derin bir küvete sahip spa seviyesinde bir banyo var.

"Bunu genellikle yeni işe alınanlar için mi yaparsınız?" Uzaktan kumandalı perdeleri gösterirken bile sesim değişmeden soruyorum.

"Ne yaparım?"

"Onları cömertçe hayatlarından çıkarıp lükse taşıyoruz."

"Cömertçe mi?" Kelimeyi sanki tadına bakıyormuş gibi tekrarlıyor. "Biri bana tam tersi olduğumu, bencil olduğumu söyledi."

"Sen bencilsin."

"Hayır, genelde böyle yapmam." Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Ama başka bir çalışanımın seninki gibi bir yerde yaşadığını öğrenseydim, öyle ya da böyle müdahale ederdim."

Tekrar etrafıma bakıyorum, bu sefer daha yavaş. Yüzümden pek belli etmiyorum ama burası şimdiye kadar içinde durduğum en güzel yer.

Beni oturma odasına geri götürüyor ve geçerken ayrıntılara işaret ediyor. Mutfakta, buzdolabının bir çekmecesini açıyor ve bana etiketli düğmeleri gösteriyor -aşçı, içecekler, temizlik personeli.

"Alıştıktan sonra her şey çok basit. Tracey'nin sana göstereceği yerlerin çoğunda benzer aletler var, o yüzden şimdiden öğrenmeye başlamalısın."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Rica ederim." Saatini kontrol ediyor. "Sabah dört buçukta işe gitmek için hazır ol. Ayrı bir şehir arabası bekliyor olacak... tabii benimle aynı arabayı paylaşmayı tercih etmezsen."

"Arabayı ben alırım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dönüyor ama ben boğazımı temizliyorum.

"Odanı gezebilir miyim?" diye sordum. "O kısmı atlamışsın."

"Bilerek." Sesi sert. "Geceyi yatağında geçirmeyi planlamıyorsan, görmen için bir neden göremiyorum."

Yanaklarım kızarıyor ve arkamı dönüp süite -ve az önce çok soğuk, çok uzun bir ziyareti hak etmiş olan küvete- geri kayıyorum.

CEO

DOMINIC

Gece 3 sularında.

I Bu gece üçüncü kez buz gibi akarsuların altında duruyorum.
Bu sefer, dışarı çıktığımda, Ivy'nin aklımdan geçmesine izin vermeyeceğim. Manhattan'ın en seksi kadınının beni terk etmesine izin verdiğim gerçeğinin üstesinden geleceğim.

Geçici olarak dairemde kalacağım ve en azından bir saat uyuyacağım.

Daha zor engellerin üstesinden geldim. Bununla da başa çıkabilirim.

Planımı çözdükten sonra suyu kapatıp yere uzandım. Belime bir havlu sarıyorum ve mutfığa gidiyorum.

Hay sikeyim.

Ivy parmak uçlarında duruyor, yüksek bir dolaptaki bir şeye uzanıyor.

Üzerinde sadece bir tişört ve çorap vardı, beş saniye içinde kararlılığımı çözdü.

Kendime daha kötülerıyla başa çıktığımı söylüyorum. Bu bir şey değil.

Ama onu böyle görmek -çıplak bacakları, dağınık saçları, bir elini tezgâha dayaması- aksini söylüyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Donup kalıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor.

"Sadece fındık şurubu arıyordum," diyor. "Kahvem için." Yanına gidip başka bir dolabı açıyorum ve şişeyi çıkarıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Ben burada çalışırken üzerine bir şeyler giymen için." Ona cevap verme tatminini yaşatmıyorum. Sadece dönüp yürüyorum.

Ana o d a y a geri dönüyorum, bir başka soğuk akıntının altına giriyorum ve sabah ne yapacağımı şimdiden biliyorum.

Tracey, Ivy'nin daire arayışını ılık hızında ilerletmek zorunda kalacak. En fazla iki hafta.

Burada daha fazla kalmayacak.

INTERN

IVY

A Gün doğumunun eşiğinde Dominic'in dairesi bir senfoni gibi canlanır. Perdeler yavaşça kalkarak hala uyumakta olan New York'u ortaya çıkarır, yumuşak piyano müziği tavandaki hoparlörlerden süzülür ve parlak ışıklar parıldar

Süpürgeliklere karşı. Bu erken performans, işe gitmeden önce biraz olsun uyuma şansımı mahvediyor.

Ne zaman gözlerimi kapatmaya çalışsam, tek görebildiğim Dominic'in odama girip üzerime tırmanmasıydı. Vücudumun tüm kontrolünü eline alıyor ve ne kadar bağırırsam bağırayım asla bırakmıyordu.

Ve hiçbir imgelemenden nefret etmedim; onları durdurmam da.

İş için tüm dosyalarımın yanımda olduğundan emin oldum ve mutfağa doğru yürürken, gri giyimli bir adam ön kapıdan içeri girdi.

Hafifçe eğilerek, "Günaydın Bayan Locke," dedi. "Ben Şef Peters. Bugün kahvaltı için özel bir şey ister misiniz?"

"Hayır, siz ne yaparsanız olur."

Gülümseyerek mutfağa girer ve kapı tekrar açılır; bu kez iki adam vardır.

Biri elinde bir gardırop çantasıyla koridordan Dominic'in süitine doğru ilerliyor. Diğeri bana elini uzatıyor.

"Ben Bay Hershey," dedi. "Bugün sizi ve Bay Sutton'ı işe ben götüreceğim."

"Ayrı bir araba alacağımı sanıyordum... Peki kendisi kullanmıyor mu?"

"Sadece işten, asla işe değil" diyor. "Yola odaklanmak zor

Bu kadar çok sabah telefonuyla uğraşmak zorunda kalınca."

"Ama bana söz verilen şehir arabası ne olacak?" Ona bu kadar yakın olmayı kaldıramıyorum...

"İkinci şoför bugün hasta." Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Hayatta kalacaksın. Güven bana."

Ben daha başka bir soru sormadan Şef Peters bana saten mavi bir fiyonkla sarılmış bir kutu uzatıyor.

"Çilekli parfe, hafifçe kızartılmış waffle ve ustaca baharatlanmış yumurta," diyor.

"Teşekkür ederim."

Saniyeler sonra Dominic özel siyah takım elbisesi ve açık mavi kravatıyla koridorda yürüyor ve odadaki sakinlik kayboluyor.

Şef kutuyu şoföre uzatır. Bir yerden bir hizmetçi belirir ve sehpanın tozunu almak için acele eder.

Bir başkası ona bir fincan kahve uzatıyor ve sanki neden hâlâ burada olduğumu anlamamış gibi tam önümde durup başını öne eğiyor.

"Bayan Locke, bugün 'perde parlatma' günü."

"Biliyorum," dedim. "Bu yüzden bütün gece ders çalıştım."

"O zaman cenazeye gidiyormuşuz gibi giyinmemelisin." Saatine bakıyor. "Zifiri cila günlerinde siyah giymek yasak. Üstünü değiştir, arabada görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben odama dönerken, başka biri bana mavi bir elbise uzatıyor.

"Dört bedensin, değil mi?" diye soruyor. "Dün seni geçerken gördüğümde tahmin etmiştim."

"Bu... son derece ürkütücü ama evet."

Gülüyor. "Ben Bay Sutton'ın misafir asistanıyım. Çıkış yapana kadar ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacağım."

"Anlaşıldı. Kıyafetlerimi değiştirirken beni izleyecek

misin?" "İzlememi ister misin?"

"Hayır."

"O zaman hayır." Gülümsüyor ve bir Chanel kutusu alıyor. "Sekiz beden."

Gözden kayboluyor ve ben de hafta sonuna kadar "check-out" yapacağıma yemin ediyorum.

Merkeze olan yol sadece altı mil ama trafikte bir saatten biraz az sürüyor. Ve onunla kaldığım süre boyunca Uber çağıracağımı şimdiden biliyorum.

Bu adamın bana bakışı - beynimin onu zihinsel olarak soyması ve kravatını çıkarması, öne doğru eğilip başını kalçalarımın arasına gömmesini dilemesi - sağlıklı değil.

Hayatımda hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemiştim.

Otoparka girdiğimiz an, şoförünün kapımı açmasını beklemiyorum.

Dışarı atladım ve asansör yerine acil durum merdivenlerini kullandım.

O öğleden sonra

"Bay Sutton'ın kendi kendini yetiştirmiş olması ilham verici değil mi?" Sunum provası için konferans salonunu hazırlarken Tracey ışınlanıyor. "Onun gibi bir geçmişe sahip olup milyar dolar değerinde bir şirket kurmayı hayal edebiliyor musunuz?"

"Onun bir vakıf fonu bebeği olduğunu sanıyordum..."

"Kesinlikle değil." Alay ediyor. "Biyografisine hiç bakmadın mı?"

"Hayır." Projektör ekranını yeniden konumlandırıyorum. "Ama iki elimle milyonlarca şey yapmadığım ya da bir sonraki yemek siparişini beklemediğim zamanlarda, sınırlı boş zamanımı bunun için kullanacağımdan eminim."

"Biyografisini avucumun içi gibi bilirim. Hatta üzerinde çalışan yazarla bile tanıştım."

Bana "*Tamam, anlat*" dememi bekler gibi bakıyor ama ben sadece uzatma kablosu için elimi uzatıyorum.

"Muhtemelen ondan çok şey öğrenebilirsin," diye devam ediyor. Neden onun sağ kolu ve bir numaralı hayranı olduğunu açıkça belirtiyor. "Manhattan'da başka hangi CEO, en iyi asistanıyla daire avına çıkmak için sana günde bir saat verir? İşte gerçek karakter budur."

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Başka bir şey?"

"Um... yeni dairenizde ne gibi olanaklar istediğinizi konuşmak ister misiniz?"

"Elbette," diyorum, daha fazla Dominic gevezeliği dışında her şey için minnettarım. "Mümkünse bir küvet istiyorum. Bunların zor olduğunu biliyorum-"

"Bay Sutton Kohler Soaker Küvetler için bir kampanya yaptı ve buradaki dairesindeki tüm küvetleri ücretsiz olarak tasarladılar," diye araya girdi. "Ayrıca satın alacağı herhangi bir mlkte yenilerini yapma sözü verdiler. Bunun nasıl gerçekleştiğini duymak ister misiniz?"

ldr beni şimdi.

CEO

DOMINIC

"Y Hepiniz ciddi olamazsınız..." Braxton yönetim kurulu masasının önünde durmuş, ekibe ters ters bakıyordu. "Skittles'ın yerinde olsaydım, bu saçmalığı dinledikten sonraki ilk on beş dakika içinde çıkıp giderdim."

Marcus, "Efendim, bize on beş dakika bile vermediniz," diyor. "Tam anlamıyla beş dakika oldu."

"Bir saat gibi geliyor." Bir elini alnına bastırıyor. "Sahte reklamlara geçin, tercihen biraz daha coşkulu ve daha az saçmalıkla."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, aklıma gelen tüm kelimeleri söylediği için minnettarım. Yani Ivy ile değil de işle ilgili kelimeleri.

Karşımda oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ben de bakmamaya çalışıyorum.

"Tamam, hadi müşterileri geri getirelim ve onlara gökkuşağını tatmanın daha fazla yolu olduğunu gösterelim!" Sunum başlıyor ve yemin ederim bu geçen gün konuştuğumuz şey değil. Ivy'nin önerdiği gibi bir şey değil - onun parlak notlarından hiçbirini dahil etmemiş - ve Braxton'ın gözlerinin kafatasından fırlamak üzere olduğunu görebiliyorum.

"Tamam, yeter." Bir elimi kaldırıyorum. "Günün geri kalanında izin yapalım ve yarın sabah yeniden toplanalım. Bu akşam e-postaları göndereceğim. Hepiniz dağılabilirsiniz."

Ivy de dahil olmak üzere herkes odadan dışarı fırlıyor ve Braxton pencereye doğru yürüyor.

"Sonunda bir şeyler söylediğin için teşekkürler," der. "Bayan Locke'un amcığı dilini mi yuttu?"

"Ne?" Kaşlarını kaldırıyorum. "Bu bana söylenecek son derece uygunsuz bir şey."

"Hiç bu kadar cilalı bir günde bu kadar sessiz olmamıştın," diyor. "Sanki takım sidik tabağında bok servis etmiyormuş gibi gülümsüyorsun."

"Metaforların üzerinde gerçekten çalışmalısın... Derin düşüncelere dalmıştım." "Ne hakkında?"

"Gerçekten o kadar bencil miyim?"

"Benimle kafa bulmayı bırak,
Dominic." "Bu gerçek bir soru."

"Bir keresinde bir yöneticiye yanlışlıkla elli dolar fazladan çek ödemiştin," diyor. "Geri almak için hemen bankayı aradınız."

"Bu bencilik değil. Bu iyi bir muhasebe. Eğer bunu yüz kere yaparsam, birikmeye başlar."

"Bunu yüz kereden fazla yaptın," diyor. "Otuz, elli sent gibi fazlalıklar için."

"Yine de artıyor."

"Doğru." Gözlerini deviriyor. "Bu ayın sonunda Skittles için hazır olacak mıyız? Görünüşe göre yeniden planlamamız, iptal etmemiz ya da bu ekipteki herkesi ciddi beceriksizlikten dolayı değiştirmemiz gerekecek."

Parmaklarımı masaya vuruyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Onları alırsak potansiyel olarak en büyük müşterilerimizden biri olabilirler ve Mars, Inc.'in bize geri dönmesi konusundaki kapıyı sonsuza dek kapatır, ama..." İç çekiyor. "Az önce gördüğüm her neyse onu sunarsak bizi kendi binamızdan gülerek kovarlar."

Başımı salladım. Ona yüzde yüz katılıyorum ama büyük değişiklikler yapmak için çok yakınız.

"Bayan Locke'un son toplantımızda son derece iyi fikirleri vardı," diyorum not defterimi ona doğru iterek. "Nostaljik olmaktan çok lüks. Anılar ve yaz yerine zarafete odaklanmış."

Aldı ve okudu. Sonra bir sandalyeye yığıldı.

"Bugün birlikte onun fikri üzerinde çalışıp, sonra da senin için yeniden elden geçirmelerini sağlayabilir miyiz?"

"Bana bencil olmadığım beş yol gösterirsen olur."

"Bir tanesini bile düşünemiyorum." Gülüyor. "Erteleyebilir miyim?"

"Hayır." İnledim. "Hadi işe koyulalım."

INTERN

IVY

NOLAN (ERKEK ARKADAŞI... SANIRIM?)

Neden benden kaçyorsun, bebeğim?

Başka biriyle mi görüşüyorsun?

Bebeğim mi? Ciddi misin? Central Park'tayım, akşam yemeği için hazırım.

seninle ve ailemle geleceğimiz hakkında konuşacağız ve... sen burada değilsin. Bu bir şaka mı?

AÇ ŞU TELEFONU!

S *Vur.*

Bugün ihtiyacım olan son şey bu.

Marcus'un tüm fikirlerimi tamamen görmezden gelmesi - ve bu yüzden herkesin kovulması - Dominic'ten kaçamadığım ateşli bakışların üstüne, Nolan'ı tamamen unuttum. Dünyamın etrafımda çöktüğünü hissedebiliyorum.

Önceki mesajlarına hiç yanıt vermedim, Central Park'ta "buluşup arayış konuşalım" sözümüzü ayarlamamız gerektiğini ona hiç söylemedim.

"O zaman yarın kapıcısı olmayanları es geçeriz, bakalım bu konuda ne hissedeceksin, tamam mı?" Dominic'in apartman garajına girdiğimizde Tracey bana gülümsüyor.

"Kulağa hoş geliyor."

"Sen iyi misin?" Başını yana eğdi. "Yüzün kırmızı ve terli görünüyorsun."

"Sence buradan Central Park'a ne kadar hızlı gidebilirim?"

"Oldukça hızlı." Şoför dikiz aynasından bana gülümsüyor. "Ama önce yukarıdan bir şemsiye almanı öneririm. Fırtına yaklaşıyor."

"İşte..." Tracey bana bir su şişesi ve bir çeşit hap verdi. Ne olduğunu sormuyorum; sadece alıyorum.

"Şemsiye almanız için sizi beklemeli miyim Bayan Locke?" diye soruyor şoför.

"Hayır, sorun değil." Arabadan iniyorum. "Tracey, sence Bay Sutton ne zaman döner?"

"Muhtemelen gece yarısına kadar dönmez," diyor. "O ve Bay Braxton sunumdan memnun kalana kadar odadan çıkmayacaklar."

"Mükemmel, teşekkür ederim." Çantamı aldım. "Yarın işte görüşürüz." Kapıyı kapatarak asansöre koşuyorum ve sonunda Nolan'a mesaj atıyorum.

Özür dilerim. Uzun bir toplantıdaydım.

Yağmur yağmak üzere olduğu için, her zamanki gibi bir saat kadar yeni yerimde buluşabiliriz. Adres burada.

INTERN

IVY

"M "Banyo solunuzda." Nolan'ın daireye girmesine izin verdim. "İşiniz bittiğinde konuşmak için lobiye geri dönebiliriz."

"Kahretsin..." Gülümsüyor, benim gibi huşu içinde bakıyor. burayı ilk gördüğümde. "Neden burada konuşamıyoruz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Soluna dön ve çabuk ol..."

Beni görmezden geliyor ve pencerelere doğru yürüyüp aşağıdaki şehri seyrediyor. "Ailen yolda mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, şey..." Boğazını temizliyor. "Geldikleri konusunda yalan söyledim. Sadece beni görmezden geldiğini düşündüğüm için seni suçluluk psikolojisine sokmak istedim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar olgunca."

"Özür dilerim." Yüzündeki gülümseme hiç de özür dilemediğini gösteriyor. "İçecek bir şeyiniz var mı?"

"Aşağıda koca bir kahve barı var."

"Oh, hadi ama, Ivy." Bana doğru yürüdü. "Şimdi gerçekten böyle mi?"

"Bilmiyorum," diyorum, dürüstçe hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Neredeyse iki yıldır durum kontrollerine 'ara verdik' ve bazen dürüst olmak gerekirse hâlâ neye tutunduğumuzu unutuyorum."

"O zaman içecekleri kendim hazırlayayım." Beni geçip mutfağa giriyor ve Dominic'in özel ıslak barına doğru ilerliyor.

"Gerçekten aşağı inmemizi tercih ederim." Kravatını gevşettiğini fark ettim.

Sanki beni duymuyormuş gibi, bir dizi shot bardağını aşağı indiriyor ve bana doğru itmeden önce votkayla dolduruyor. Sonra kendisi için bir bardak viski yapıyor.

"Bu markanın şişesi beş yüz dolar civarında," diyor. "Şu anda böyle bir şey alabilecek kadar kazanıyor olman beni etkiledi. Altı ay önce düzgün bir altılı bira paketini bile zar zor alabiliyordun."

Bir tek atıyorum.

"Bana neler yaptığımı mı soracaksın, Ivy?" Uzun bir yudum alıyor. "Ben de hayatımda bazı büyük değişiklikler yaptım."

"Elbette." Gözlerimi devirip bir kadeh daha yuvarlama isteğime direniyorum.

"Senden -yani 'bizden'- uzakta geçirdiğim altı ay bir çırpıda geçti ve gerçekten kendim ve bir ilişkide ne istediğim hakkında çok şey öğrendim."

"Ben de öyle." Duraksıyorum, kapının diğer tarafında asansörün zil sesini duyduğumu düşünüyorum ama olamaz.

Olamaz...

"Her zaman çok çalışkan biri olduğunu düşünmüşümdür," diyor Nolan. "Ve sen her zaman tanıdığım en yaratıcı zihne sahiptin. Hatta-"

Ön kapı açılıp Dominic içeri girdiğinde konuşmayı keser, üzerinde hâlâ özel lacivert takım elbisesi vardır.

"Sen kimsin?" Nolan sorar.

Dominic cevap vermiyor. Sadece bana bakarken çenesini sıkıyor.

"Bebeğim?" Nolan bardağını yere bıraktı. "Kendini buranın sahibi sanarak evine giren adam kim?"

"Sanki ben sahipmişim gibi mi?" Dominic soruyor. "Az önce öyle mi dedin?" "O benim oda arkadaşım." Dominic'e *lütfen bana yardım* et bakışı *atıyorum*. "O benim

Sana bahsettiğim büyük stajyer-artı-yönetici-ofis-paylaşımı programının bir parçası."

"Ohhh." Nolan başını sallar. "Oh, tamam."

"Evet, tamam." Dominic gözlerini benden ayırmıyor. "Seninle bir saniye özel olarak konuşabilir miyim, oda arkadaşım?"

"Affedersiniz..." Nolan'ı zorlukla idare ediyorum ve Dominic'i koridorda takip ederek salon odasına giriyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığı tam anlamıyla hissedebiliyorum.

"Yani," diyor dişlerini sıkarak, "bugün ev a r a m a k t a n vazgeçip eve geldin ve benim dairemde başka bir adamla mı yattın?"

"Hayır. Buraya gelmememiz gerekiyordu ama-"

"Onu evimden çıkarmak için iki dakikan var, ondan sonra seninle ben ilgileneceğim."

"Dominic, dinle."

"İki lanet dakika." Başka bir şey söylemeden beni kovuyor ve ben oturma odasına dönüyorum.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" Nolan soruyor.

"Hayır," diyorum. "Ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir moladayken bana 'bebeğim' demeyi bırakmanı istiyorum. Seninle başka bir gün konuşmak zorunda kalacağım."

"Peki, sorun değil." Omuz silkti. "Sadece bu son aranın bizim için iyi olduğunu düşündüğümü ve seni özlediğimi söylemek için seni görmeye çalışıyordum, ama tekrar bir araya gelmeye tam olarak hazır değilim."

"Peki beni görmek istemeni neden bu kadar büyüttün?"

"Hayatta ne durumda olduğunu görmek istedim. Benim gibi senin de seviye atlayıp atlamadığını görmek için," diyor. "Ve görünüşe göre sonunda benim vizyonumu anlıyorsun ve sanırım altı ay sonra iyi olacağız, yani..."

Bir adım öne çıkıyor ve yanağıma istenmeyen bir öpücük konduruyor. "Benim olanı başkasına verme ve kimsenin sana dokunmasına izin verme, tamam mı?"

Şu anda buna cevap bile veremeyecek kadar çok duyguyla hokkabazlık yapıyorum. "Yarın seni ararım ve son bir öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sorarım.

yeni bir mola giriş tarihi belirledik. Henüz bitmedi, değil mi?"

Buna cevap vermedim. Onu kapıya ve asansöre giden koridora kadar geçiriyorum.

Kollarını uzattığında ona sarılmamak için direniyorum, geri çekiliyorum ve onun yerine sahte bir gülümseme sunuyorum. Kapılar kapanıp onu götürdüğünde nefesimi bırakıp daireme dönüyorum.

İçeri adımımı atar atmaz Dominic beni belimden tutup duvara doğru itiyor, gözleri alev alev. "Daireme neden başka bir adam getirme cüretini gösterdiğini anlamama yardım et. Hemen şimdi."

"Misafir kabul etmeme izin yok mu?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama o daha da sıkıyor.

Hiç de eğlenmiyor.

Sağ elini kısa süreliğine kalçamdan çekip Nolan'ın tenime öpücük bıraktığı yanağını siliyor. Sonra beni bir kez daha kavırıyor.

"Konuyu benim üzerimden değiştirmeye çalışma." Yavaşça konuşuyor. "Eğer seni benim dairemde becermeye çalışsaydı, ona izin verir miydin?"

"I..." Sorusunun açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakaladı.

"Sorumu tekrarlamama gerek var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır, seni becermesine izin vermezdin mi, yoksa hayır, sorumu tekrarlamama gerek yok mu?"

"İkisi de."

"Bir ilişkin olduğunu bilmiyordum."

Ben de... "Yani seninle kalmanın bazı şartları mı var?"

"Sadece bir erkek arkadaşın olduğunu bilmediğimi söylüyorum, hem de baktan bir tane."

"Sen iyi ilişkiler hakkında ne bilirsin ki?" Tıslıyorum. "Biyografinizin hiç birinde evli ya da nişanlı olduğunuzdan bahsedilmiyor."

"Bu lanet olası meselenin etrafından dolanmaya çalışmaktan gerçekten etkilendim," diyor. "İşe yaramayacak ama bilgin olsun, beni araştırdığın için gururum okşandı. Gerçekten bir şeyler öğrenebilirsin."

Beni vücuduna daha da yaklaştırıyor, hareket edecek yer bırakmadan hapsediyor. "Eski erkek arkadaşının bir daha buraya gelmesi hoş karşılanmaz ve eğer misafir seninle ya da yakın bir kadın arkadaşınla akraba değilse, seni bir daha asla başka bir erkekle görmek istemiyorum."

"Umarım tek gecelik ilişkileriniz söz konusu olduğunda da bana aynı nezaketi gösterirsiniz."

"Dokuz ayı aşkın süredir kimseyle yatmadım."

"Evet, şey..." Gözlerinin içine çok derin bakmamaya çalışıyorum ama elimde değil. "Bir daha erkek arkadaşım olmayacak ve-"

"Ayrıca sana başka biri dokunduğu için ona siktirip gitmesini söyleyeceksin." Eli elbisemin altından kayıyor ve kalçamda bir amaç uğruna geziniyor. "Çünkü seni kendi adını unutturacak kadar sert boşaltan başka birini buldun."

Dudakları boynuma değiyor; sıcak, sahiplenici, telaşsız. "Ya yapmazsam?"

Sanki beklediği izin buymuş gibi kıcımlı avuçluyor ve dişlerini tenime batırıyor, sonra ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. Öpücük sert, sıcaklık ve hüsrana dolu, aramızdaki konuşulmamış her anı tek bir çarpışmaya sürüklüyor. Öpüşmeyi derinleştirip beni kapı ile vücudu arasına daha sıkı sıkıştırırken diline karşı inliyorum.

Bir bacağımı beline doluyorum, sürtünme için çaresizim ve elini kalçalarımın arasına kaydırıyor - parmakları zaten biliyormuş gibi içime kayıyor

Vücudumun şeklini. Beni hassas bir şekilde okşuyor, diğer eliyle kalçamı destekliyor, ben ona karşı sürtünürken her harekette nefesim kesiliyor.

"Eğer benimle sevişmeye devam edersen-" diye hırlıyor ağzımın içine, "sana gerçekte kime ait olduğunu göstereceğim..."

Sertçe boşalıyorum, titriyorum, nefes nefese kalıyorum, ona karşı çözülüyorum, beni bir arada tutacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi omuzlarını kavıyorum. Ve o durmuyor. Beni orada tutuyor, yerinde tutuyor, orgazm içimden geçerken gücüyle topraklıyor.

Parçalanışımı izliyor, ben ona sarılıp titrerken vücudumdaki son kontrol parçasının da tükenişini izliyor.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, parmaklarının yavaşça dışarı kaymasına izin veriyor, göz temasını kesmeden onları ağzına götürüyor. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde tadıma bakıyor.

"Onunla işin bitti," bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söylüyor. "Bitti o."

"Evet..."

"Güzel." Beni bıraktı ve geri çekildi, gömleğinin yakasını hiçbir şey olmadı. "Sabah dört buçukta görüşürüz."

CEO

DOMINIC

T Ivy'nin ağzının tadı dudaklarımdan gitmiyor ve amının elimde zonklamasını hissetmek zihnimde dönüp durmayı reddeden bir anı.

İkinci bölüm için sabah işe birlikte gideceğimizi düşünürken, o benden önce ofise gitti.

Ve benimle göz temasından kaçındığı bir gün olarak başlayan şey bir şekilde iki, üç ve sonra neredeyse bir haftaya dönüşüyor.

Ses tonum ne olursa olsun ya da bir şeyi ne kadar sert bir şekilde talep edersem edeyim, bana tek bir bakış bile atmadan o işi halletmeyi başarıyor.

Sabahları işe Tracey ile birlikte gidiyor -beni çok üzüyor- ve eve birlikte gidebilmek için onu bilerek kapalı otoparkta beklememe rağmen, Tracey beni "Oh, ev aramayı bitirebilmesi için şoförümü kullanmasına izin verdim" diyerek karşılıyor.

Şansına, bu bitmek bilmeyen şekerleme kampanyasının derinliği - felaketten muhteşemliğe dönüştürmek - enerjimin çoğunu alıyor...

CEO

DOMINIC

Çarşamba Gecesi

I Oturma odamda volta atıyor ve FaceTime üzerinden Marcus ile sohbet ediyor, Ivy'nin neden hâlâ eve gelmediğini merak ediyorum. İşten benden bir saat önce çıktı ve ona ya da Tracey'e mesai sonrası herhangi bir görev vermedim.

"Beni dinliyor musunuz, Bay Sutton?" Marcus gülümsüyor. "Az önce bir dönüm noktası yaşadım."

"Anlayamadım," diyorum. "Benim için tekrar et."

"Skittles'ın asıl sorununun sloganı olabileceğini düşünüyorum." Duraksıyor. "Gökkuşağını tadın' yerine 'gökkuşağı olun' ya da 'gökkuşağını hissedin' demeliyiz. Daha modern, insanların dikkatini çekecek ve ekibimizde daha fazla yaratıcılık uyandıracak."

"Marcus..." Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. "1994'ten beri bu slogana sahipler."

"Bu yüzden şimdi değiştirmek için mükemmel bir zaman."

"Teklif sözleşmelerinde kalın puntolarla 'Sloganımızı değiştirmeyeceğiz' yazıyor."

"Ama Dominic Sutton bunu önerirse, belki yeniden düşünürler."

"Biraz uyu ve daha iyi fikirlerle uyan."

"Peki efendim."

Başka saçma bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp son reklam çekimini yeniden başlatıyorum ve tam önerdiğim notları okumak üzereyken ön kapım açılıyor.

Ivy parlak kırmızı stiletto'ları ve hayal gücüne çok az şey bırakan kısa siyah elbisesiyle sendeleyerek içeri giriyor.

Mitchell arkasında, çantasını ve ceketini tutuyor. Bir açıklama yapmıyor, sadece gidiyor.

"Nerelerdeydin?" Ivy'ye soruyorum.

"Dışarıdaydım," diyor. "Nolan benimle barışmak istedi." "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyorum." Kendini koridordaki masama yaslıyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. "Yeni iş arkadaşlarımla dışarıdaydım ve şimdi, eğer patronum ve geçici ev sahibim için sorun olmazsa, banyo yapacağım."

"Seni durdurmayacağım."

Dümdüz önüne bakıyor, sonra koridora göz gezdiriyor.

"Yürümek için yardıma ihtiyacım var," diyor. "Mitchell buraya çıkmak için ona yaslanmama izin vermek zorunda kaldı."

"O zaman benden yardım

iste." "Ya da sadece teklif edebilirsin." "Beklerim."

Kıpırdamadan duruyor, benden bir şey istemek için kendini alçaltmamaya kararlı. İleriye doğru küçük, kararsız bir adım atıyor.

Sonra bir adım daha.

Bu hızla giderse hafta sonuna kadar tuvalete varmış olacak. "Ne kadar içtin?" diye soruyorum.

Beni görmezden geliyor, bir sonraki adımına odaklanıyor.

"Ivy." Yaklaşıyorum. "Ne kadar içtin?" "Birkaç shot ve dört margarita."

"Muhtemelen üç tane fazla olmuştur."

"Evet, şey. Sutton'da sefaletimiz için içiyorduk," diyor. "Sen anlamazsın... Gerçekten bana yardım etmeyecek misin?"

"Sen isteyene kadar hayır."

"İyi o zaman." Bir nefes verir. "Lord Sutton, tüm Manhattan'ın kralı ve bu çatı katı süitinin sahibi, lütfen odama yürümeme yardım eder misiniz efendim?"

"Resmi olmanıza gerek yok." Elbisesinin altına külot giymediğini ve sütyeninin transparan olduğunu fark ediyorum, mükemmel C-cup göğüslerinin üzerindeki büyük areolaları ortaya çıkarıyor. "Ayrıca, iğneleme olmadan da yapabilirim."

"Ciddi misin?"

"Bütün gece benim."

"Lütfen odama gitmeme yardım eder misin Dominic?"

"Evet." Kolumu beline doladım, o da bana yaslandı. "Gördün mü?"

Bana bakıyor. "Sadece yürümek için biraz desteğe ihtiyacım vardı."

Ona yürümediğini söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Neredeyse onu ben taşıyorum, onun hiç yardımı yok.

Banyosuna vardığımızda ışıkları yakıyorum ve o da pelüş bir sandalyeye oturuyor.

"Rica ederim," diyorum, arkamı dönerek.

"Bekle." Ben odanın yarısına geldiğimde sesleniyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Elbisesini çıkarmış ve tamamen çıplak.

Bacaklarını iki yana açmış, amı parlıyordu. Göğüsleri, dudaklarımın arasındaki meme uçlarını emmem için beni baştan çıkarıyor.

"Ne istiyorsun, Ivy?" diye soruyorum.

"Küvete girmek için yardıma ihtiyacım var... ve suyu akıtmak için, lütfen."

Bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdirerek küvete doğru ilerledim ve suyu açtım, bir lif ve köpük banyosu yapmadan önce çok sıcak olmadığından emin oldum.

Ellerimi vücudunun altından geçirerek onu kaldırıyorum ve nazıkçe küvete yerleştiriyorum.

"Mutlu musun?" Pantolonumun içinde sikimin sertleştiğini hissederek soruyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İşim bittiğinde kullanmak için bir havlu, eğer çok fazla bir şey istemiyorsam."

Isıtıcıdan bir tane alıp küvetin kenarına seriyorum. Sonra geri çekiliyorum, çünkü zil zurna sarhoş ve ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, bana teslim olduğunda tamamen ayık olma s ı n ı istiyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çok soğuk bir duş almaya," diyorum.

"Kalıp benimle konuşman, köpüklerin altında kaymadığımdan emin olman gerekmez mi?"

"Hayır," diyorum. "Bir dahaki sefere amın bu şekilde yüzümde olduğunda, onu yutuyor olacağım ve işim bittiğinde sikimin her santimini alıyor olacaksın."

Yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa, personelimi ara." Duvardaki telefonu işaret ediyorum. "Bu apartman dairesinde seni benim gibi becermek istemeyen tek insanlar onlar..."

INTERN

IVY

I Dominic'in öğle yemeğini bugünün notlarıyla birlikte masasına koydum ve ofisinden çıkarken sıcak bakışlarının beni takip ettiğini hissettim.

Onun yakınlaşmasına ya da hayatımın başka bir alanını kontrol etmesine ne kadar direndiysem de bugün bunu doğruluyor. Onun yanında hissettiğim özlemi Nolan'da hiç yaşamamıştım.

Bitti ama son bulması gerekiyor.

İşe yaramayan bir şeye bir gün daha tutunmayı hak etmiyorum.

Çantamı alıp mola için kafeye gidiyorum. Köşede bir kabin bulup Nolan'ı arıyorum ve yavaşça ayrı daha iyi olacağımızı düşündüğüm yolları sıralıyorum.

"Umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz," diyorum. "Hemen değil elbette ama ileride, ha?"

"Gerçekten benden ayrılıyor musun?" diye soruyor. "Ayrılığımızı bitiriyor musun?"

"Teknik olarak sen benden ayrıldın," diyorum. "Sadece daha fazla dayanamayacağımı ve daha fazla uzatmaya ihtiyacım olmadığını bilmeni istiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum."

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır. Bu iş böyle yürümüyor. Seninle işim bittiğinde sana haber veririm ve bu ilişkiyi altı ay yerine üç ay sonra tekrar gözden geçiririz, çünkü bence asıl peşinde olduğun şey bu."

"Hayır, Nolan."

"Ben Ivy League eğitimliyim, milyonlar kazanma yolunda ilerliyorum ve sen benden daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım şimdi telefonu kapatacağım."

"Bunu yapmadan önce, birkaç saat içinde hayatını mahvedebileceğim tüm yolları düşünmek isteyebilirsin." Sesi sert. "Bugünlerde pek yakın arkadaşın yok ve eminim ki hâlâ işine ve diğerlerine birkaç küçük yalan söylüyorsun..."

"Neden beni tehdit ediyormuşsun gibi geliyor?"

"Kulağa hiç de öyle gelmemeli, Ivy." Sesinde bir gülümseme var. "Benden ayrılıyor musun?"

"Evet."

"O zaman seni mahvetmekle tehdit etmiyorum." Gülüşü hiç bu kadar çirkin olmamıştı. "Sana bir söz veriyorum."

Ne demek istediğini sormadan aramayı sonlandırıyor. Onu geri arıyorum ama cevap vermiyor.

Ona tekrar tekrar ulaşmaya çalışıyorum ve tek yanıtı bir kısa mesaj oluyor.

NOLAN

Hudson Üniversitesi'ne uğrayacağım ve gerçekten katıldığınızı teyit etmelerini isteyeceğim...

Patronlarınız gerçeği öğrendiklerinde ne diyecekler dersiniz?

Üç sömestr zar zor dayandınız ve bitirmeye de yakın değilsiniz...

Zaten bu işi yaptığım için bunun bir önemi yok.

İnternet sitesinde herkesin yüksek lisans yaptığı ya da yapmakta olduğu yazıyor.

Birkaç arama yapmama izin ver.

Nolan.

Acaba Skittles pazarlama ekibinin nitelikleri konusunda kendilerine yalan söylendiğini bilseydi ne hissederdi?

Babam CFO'larının en iyi arkadaşı, biliyor musun?

Bu da ne böyle?

Hemen Dominic'e mesaj attım.

Kişisel bir şey oldu. Halletmek için günün geri kalanında izin istiyorum.

Ne için?

Sadece ihtiyacım var.
Lütfen.

Evet demem için bana iyi bir sebep ver.

Çünkü Nolan'la ilgili tavsiyeni önce planlamadan aptalca kabul ettim.

İyi bir karar için ağlamak için izne mi ihtiyacın var?

Kendimi açıklamayı bitirdim. Günün geri kalanında izinliyim. Teşekkür ederim.

INTERN

IVY

Altı Saat Sonra

I Dominic'in dairesinin lobisine koşarken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Çantamın içinde, rehin dükkanlarından topladığım yadigâr mücevherler, sonunda geri ödemeye gücümün yettiği şeyler var. Nefret ettiğim şeyler

Nolan'a anlattım.

Bütün öğleden sonra onun tehditleriyle uğraştım - beni saklayacağını düşündüğüm sırların çarpık bir çöpçü avına çıkarmasına izin verdim. Ve bu noktada, bana daha fazla saldırmamasını engellemeye çalışmak yerine neden olduğu her türlü katliamı gözden geçirmeyi tercih ediyorum.

Birkaç derin nefes alarak, onun bir daha hayatıma girmesine asla izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Bu cümleleri tekrarlarlarken arkamdan biri adımı sesleniyor.

"Ivyyyyy!" Çok tanıdık, boğuk ve derin bir ses.

Bu da ne...

"Böyle bir yerde kalmaya nasıl paran yetiyor Ivy?" diye bağıyor babam lobinin karşısından. "Bu fiyat etiketi benim yirmi ömür boyu karşılayamayacağım bir şey."

Annem ve ablalarım onun arkasından içeri giriyorlar, yüz ifadeleri bir cenazeye uygun.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neden şehirdesin?"

"Burada soruları ben soruyorum." Sesi sertti. "Newark sadece dört saat uzakta ve biliyorsun ki, buraya bundan çok daha hızlı gelebilirim."

Kızım boka batmış
durumda." "Boka
batmak mı?"

"Ne zamandan beri Manhattan'da yaşıyorsun?" Üstümüzdeki avizeye
bakıyor. "Uyuşturucu mu satıyorsun?"

"Hayır, baba."

"İnsan kaçakçılığı yapıyor musun?"

"Ne?"

"Kız kardeşinin evi - benim için o Ferguson anlaşmasını yaptıktan sonra
aldığı ev - bu kadar güzel bile değil. Yani her ne yapıyorsan, yasadışı bir şey
olmalı." Öfkeli görünüyor. "Nolan'ın endişeleri için bizi aramasına sevindim.
Bu gerçekten acil bir durum."

"George." Annem elini onun koluna koydu. "Bırak Ivy kendini açıklasın."

"Açıklamasına izin veriyorum. Orada lanet bir dilsiz gibi duruyor."

"Terfi aldım," diyorum. "Bu-"

"Yani, zirveye giden yolu uyuyarak mı buluyorsun?" Başını sallıyor.
"Aman Tanrım. Seni bundan daha iyi yetiştirdik."

"Yeteneğime dayanarak terfi aldım baba," diyorum. "Pazarlama alanında."

O ve annem birbirlerine bakıyorlar. Yedi yaşımdan beri, üç büyük
kardeşimin izinden gidip aile işine girmeyeceğimi anladıklarında da aynı
bakışı paylaşıyorlardı.

Spor da olmayacaktı. Müzik olmayacaktı. Müfredat dışı hiçbir şey.

Sadece yaratıcı yazarlık.

Babamın "Diplomanı bitirmen bu kadar uzun sürdüğü için bize hala
borçlusun" konuşması ve ardından annemin "Neden kardeşlerin gibi olmayı
denemiyorsun? Başarılı bir şeyin peşinden koşmanın nesi yanlış?" acıma
monologu.

Eğer bunları kelimesi kelimesine biliyor olmasaydım -ve kalbimi onların
bilgelik kılığına bürünmüş örtülü zehirlerine karşı çelikleştirmiş olmasaydım-
muhtemelen gözyaşlarına boğulurdum.

Ama şu anda her şeyi itiraf etmek isteyen bir yanımda var - üniversiteyi
bıraktım, hala hayatta kalmaya çalışıyorum, kendim için gerçekten bir anlamı
olan bir şey yaratmaya çalışıyorum - ve onların bağırışlarının ortasında, küfür
dolmuş itiraf dilimden dökülmek üzereyken, otoparkın kapısı açılıyor.

Spor salonundan yeni gelmiş gibi beyaz bir tişört ve gri bir eşofman
giymiş olan Dominic kulaklıklarını çıkarıp onlarla benim arama bakıyor.

"Şey, merhaba efendim." Babam ona doğru yürüyor. "Bu binada oturduğunuza göre, belki bu işin aslını öğrenmemize yardımcı olabilirsiniz."

"Bu tam olarak nedir?" Dominic sordu.

"Kızımı tanıyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Evet."

"Tamam, güzel. Belki de. Erkek arkadaşı Nolan şaibeli bir oda arkadaşı durumundan bahsetti. O sen misin yoksa başka biri mi?"

"O artık benim erkek arkadaşım değil, baba." Tısladım. "O bir pislik ve benden intikam almak için seni arayıp saçmaladı."

Babam sözlerimi duymazdan gelerek Dominic'e elini uzattı. "New Jersey'den George Locke. Biz -Ivy hariç- Doğu Yakası'ndaki en büyük aile şirketi olan tarım merkezlerinden birini işletiyoruz. Ya siz?"

"Ben Dominic Sutton," diyor Dominic. "Sutton Enterprises'ın CEO'suyum. Tedarik ettiğiniz satıcıların etiketlerinin çoğunu benim şirketim tasarladı."

"Yok artık!" Babam gülümsüyor. "Ne kadar küçük bir dünya. Ivy ne iş yaptığınızı biliyor mu? Eleman alıyor musunuz?"

Dominic'in cevap vermesine fırsat vermiyor.

"Buradayız çünkü endişeliyiz ve bazı şeyler hakkında yalan söylediğini biliyoruz ama belki sen bizden daha fazlasını biliyorsundur."

"Hiç sanmıyorum," diyor Dominic bana bakarak. "Aslında buraya onunla toplantı notlarını gözden geçirmek için geldim. Kendisi şirketimin pazarlama yöneticilerinden biri ve iki yüz milyon dolarlık bir pazarlama sözleşmesi imzalamamıza yardımcı olmak üzere."

Babamın çenesi düştü. Annem ve kız kardeşlerim hep bir ağızdan soluk soluğa kaldılar.

"Ailenizle geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için özür dilerim Bayan Locke. Bunu başka bir zaman yapmak ister misiniz, yoksa siz hazırlanırken ailenizi hızlı bir şehir turuna çıkarabilir miyim?"

Başımı sallamadan önce 'teşekkür ederim' diyorum. "Bir tur isteyeceklerinden emin değilim." "Tabii ki Manhattan turu isteriz, özellikle de ücretsiz bir tur.

Burada yaşayan biri!" diyor annem, sonra bana bakıyor. "Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum, tatlım. Asla..."

"Bir dahaki sefere Nolan'ı gördüğümde yumruklarımın bitmemiş bir işi var," diyor babam bana doğru yürürken. Bana sarılıyor ama daha önce söylediği sözler hâlâ ağırlığını koruyor; hâlâ acıtıyor.

"Sizin için de uygunsa birkaç saat içinde döneceğim, Bayan Locke?" Dominic bu konuda çok soğukkanlı ve anlayışlı davranıyor ama ben öyle davranmıyorum.

Ailemden uzaklaşma şansını geri çevirmek.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Döndüğünde işe hazır olacağım."
Ailem onu kapıdan çıkarken takip ediyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Bir süredir ona bencil deme hakkımı kesinlikle kaybetmiştim...

Akşamları herhangi birinden haber almayı umarak gelen kutumu tekrar tekrar yeniliyorum ama hiçbir şey yok.

Mitchell bana sıcak bir battaniye vermek için odama gelene kadar sonunda dikişlerim patlıyor.

"Dominic'in ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sordum. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Sanırım ailenle birlikte bir Broadway gösterisinden ayrılıyor," diyor. "Nispeten hızlı bir tur yaptılar ve onlara Michelin yıldızlı bir akşam yemeği ısmarladı." Başını öne eğiyor. "Bay Sutton'ın kız arkadaşının ailesi üzerinde bir etki yaratmaya çalıştığını ilk kez görüyorum..."

"Oh, hayır. Ben onun kız
arkadaşı değilim." "Tamam,
Bayan Locke." Gülümsüyor.

"Ben ciddiylim." Başımı sallıyorum. "Eminim kız arkadaşının ailesiyle tanışmak için zaman çizelgesi hâlâ her neyse odur."

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

"Kız arkadaşlarının aileleriyle tanışmak için normal zaman çizelgesi nedir?"

"Asla." Şehpanın üzerine bir bardak su koyuyor. "Hiç kimseyle yakınlaşmak için zaman ayırmaz."

"Ah..."

"Sen hariç tabii ki." Şapkasını çıkarıyor. "İyi geceler, Bayan Locke."

"İyi geceler." Kanepede oturup bekliyorum ve kalbimin kendini aşmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Bu sadece tatlı bir jestti. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı yok.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, mermere vuran ayakkabıların sesi kanepede yuvarlanmama neden oluyor.

Işıklar yavaşça aydınlanıyor ve Dominic kapıyı kapatırken doğruluyorum. Artık tamamen siyah giyinmişti - düğmeli gömlek ve pantolon - yorgun ama kontrollü görünüyordu.

"Çok özür dilerim," diyorum. "Evine bir daha misafir gelmeyeceğini söylediğini biliyorum ve yemin ederim onları ben davet etmedim ve sana tam olarak ne olduğunu anlatmak üzereydim ki Nolan-"

"Dur." Sözümlü kesti. "Açıklamana gerek yok." Bara doğru yürüdü ve iki içki doldurdu.

Birini bana uzatıp yanıma oturmasını izliyorum.

"Muhtemelen bunlardan birini çok daha önce içmeliydin." Gülümsüyor. "Benimkini ister misin?"

"Evet."

Bana uzatıyor ama "Bu sefer yavaş yudumla" diye emrediyor. Ben de mecburen.

"Ailenizle beş saat geçirdikten sonra," diyor, "onlara neden yalan söylediğinizi anlıyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapardım, o yüzden... devam et."

Homurdanıyorum. "İyi niyetliler, sadece..." "Anlamıyorlar," diyoruz hep bir ağızdan. Başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Şirketinizi kurarken ailenize hiç yalan söylemek zorunda kaldınız mı?" diye soruyorum.

"Benim hiç ailem olmadı" diyor. "Eminim şimdiye kadar biyografimi okumuştundur." "Sadece ağzından kaçırmanı ve bunun kurgu olduğunu kabul etmeni bekliyorum."

"Değil..." Dudakları kıvrılıyor. "Hâlâ erkek arkadaşınla birlikte misin?"

"Duruma göre değişir."

"Neye göre?"

"Hangi cevap sonunda bana beni istiyormuşsun gibi bakmayı bırakmanı sağlar?"

"Evet mi, hayır mı?" Yaklaşıyor.

"Hayır."

Bir saniye daha beklemiyor.

Boynumun arkasını kavırıyor ve beni ağzına çekiyor, sanki bütün gün canı çekmiş gibi nefesimi yutuyor. Dudakları sert, aç ve ben de onu içimde tuttuğum her şeyle öpüyorum.

Yer değiştirerek beni kucağına alıyor; kontrolü mutlak ama dokunuşu dikkatli. Bluzum ellerinin altında düğme düğme çözülüyor ve ağzı ortaya çıkardığı her santim teni takip ediyor. Dili vücudumun kıvrımlarını izliyor.

Dudaklarının arasında bir meme ucunu emmeden önce göğsümü. Ona doğru eğilerek inliyorum, adı nefes nefese bir yakarışa dönüşüyor.

Beni kollarına alıyor ve öpüşmeyi kesmeden ayna duvarlı koridora taşıyor. Sırtım soğuk cama dayandığında bacağımı kaldırıyor ve parmaklarını külotumun altından geçiriyor.

"Benim için şimdiden sıırıslıkla olmuştun," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bu gece seni becereceğim düşüncesi mi seni bu kanepede kıvrınmaya itti?"

Başımı sallıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Beni yavaşça okşuyor, kalçalarım eline doğru sarsılana kadar alay ediyor. Boştaki eliyle bileklerimi aynaya tutturuyor.

"Kendine bir bak," diye homurdanıyor. "Sana ne yapacağımı izle."

Ben de izliyorum. Parmaklarının kalçalarımın arasında kayboluşunu izliyorum. Zevk beni ele geçirirken ağzımın açık kalışını izliyorum.

Önümde diz çöküp külotumu indirdiğinde, yansımda bacaklarımın arasındaki karanlık kafasının görüntüsü neredeyse çok fazla. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yalıyor, emiyor, inliyor; ta ki dizlerim tutmayana ve beni ayakta tutan tek şey ağzı ve tutuşu olana dek.

"Dominic..." Nefesim kesildi. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" Sesi kadife ve ateş gibi. "Sana içimde ihtiyacım var."

Tek kelime etmeden beni çeviriyor ve yakındaki masanın üzerine yatırıyor. Fermuarını duyuyorum, prezervatifi açtığını duyuyorum, sert sıcaklığının bana baskı yaptığını hissediyorum.

"Tekrar söyle."

"Sana içimde ihtiyacım var."

Derin, cezalandırıcı bir hamleyle içime giriyor ve ben haykırıyorum. Beni sertçe beceriyor, bir eli saçımda, diğeri kaybolacağımdan korkuyormuş gibi belimi kavırıyor. Ayna, kalçalarının her yuvarlanışını, vücutlarımızın her kirli, ıslak bağlantısını gösteriyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye kulağıma hırlıyor. "Birinin sana gerçekten sahip olması böyle bir şey işte. Gerçek olduğunda."

Sertçe boşalıyorum, adını haykırıyorum, bacaklarım titriyor. O durmuyor.

Beni kaldırıyor, hala içimde ve yatak odasına taşıyor. Beni yere yatırıyor, üzerime tırmanıyor. Bu sefer daha yavaş. Daha derine.

Elleri yüzümü kavırıyor ve gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Gitmiyorsun," diye fısıldıyor. "Bu gece değil."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Tekrar itiyor, beni başka bir orgazm boyunca tutuyor. Ve bittiğinde -
ikimiz de harap ve nefessiz kaldığımızda- beni kollarıyla sarıyor, hâlâ içimde.

"Uyu," diye

mırıldanıyor. Ve bu
sefer yapıyorum.

INTERN

IVY

I Sabahın 4:04'ünde Sutton Genel Merkezi'ne girip tamamen işlevsel bir insanmışım gibi davranıyorum.

Dün gece hiçbir şey olmamış gibi yürüyorum, sanki ağzım CEO'nun sikine sarılmamış ve onun siki bütün gece içimde değilmiş gibi.

Sadece seksti, Ivy. Hiçbir anlamı yoktu.

Ofisinin dışındaki masama yerleşiyorum ve sanki dünya barışıyla uğraşacakmışım gibi dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Bunun yerine, önümüzdeki beş dakikayı *brief'in* nasıl hecelendiğini hatırlamaya çalışarak geçiriyorum.

"Bugün işe iki saat erken geldiniz Bayan Locke." Dominic'in sesi konsantrasyonumu bir bıçak gibi kesiyor. "Buraya birlikte gelmemizi önermeden çok önce gittiniz. Bir sebebi var mı?"

Ofisinin kapısında duruyor, mükemmel giyinmiş ve her zamanki gibi sakin. "Evet." Ona başımı salladım. "Skittles'in son rötuşları kampanyası."

"Anlıyorum." Sırıttıyor. "Benimle birlikte üzerinden geçmek ister misin?"

"Hayır." Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Sadece gerçek, cinsel olmayan bir görevin olduğunda çağrılmak istiyorum."

"Sana hiç cinsel bir görev verdim mi?"

"Lütfen başkası duymadan konuşmayı keser misin?" "Burada başka kimse yok." Yaklaşıyor. "Seninle yatmaya mı çalışacaksın?"

Benden yine mi kaçacaksın?"

"Evet." Sırtımı dikleştirdim.

"Neden?"

"Çünkü sen ve ben şu anda yaşlı adamın kendisinden çok daha genç olanı becerdiği garip bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümünde sıkışıp kalmış durumdayız."

"O kadar da genç değilsin..."

"-Intern," kaldığım yerden devam ediyorum. "Ve sonra, iyi bir adam gibi davranmaya çalışırken çok fazla iyi şey yaptığı için, kız bazı cinsel imalarla duyguları yakalayacak ve sonra jenerik sırasında kalbi kırılırken sonunda başka birini beceriyor olacak."

Gözlerini kırptırıyor. "Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence *Alacakaranlık Kuşağı*'nın hiçbir bölümünü izlemediğin çok açık."

"Ciddiyim," diyorum. "Tracey ile bakmam gereken üç daire daha var ve Skittles ekibi bizi görmeye gelene kadar bunları halletmiş olmalıyım ve... İstemiyorum, çizgiyi tekrar aşmak istemiyorum."

"Tamam, Bayan Locke," diyor. "Yeterince adil. Bundan sonra sadece iş konuşacağız."

Az önce söylediğim her şeyi doğrulayarak kolayca uzaklaşır.

INTERN

IVY

Birkaç Sabah Sonra

I Her gün işe birlikte gidip geleceğimize dair bir anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum ama yine de, neredeyse hiç konuşmuyor olmamıza rağmen, olan şey bu.

Ve içten içe bunun böyle devam edemeyeceğini bilsem de ev arayışımı yavaşlatıyorum.

Her sabah saat gibi, Audi çatı katının önündeki kaldırıma yanaşıyor ve her gece - tek başına ayı satın almaya çalışır gibi çalışmayı bitirdikten sonra - kapalı otoparkta yolcu kapısını açık tutarak beni eve götürmek için bekliyor.

Her zaman konuşmaz.

Bazen telefonla konuşur.

Bazen mesajlara cevap veriyor.

Ama bazen sadece beni izliyor. Sessiz. Yoğun.

Ve hiçbir şey söylemese bile, varlığı bir uyarı gibi etrafımı sarıyor.

Evdeyken rahatsız etmiyor. Ama işler değişiyor.

Makinede her zaman sıcak kahve var.

Hiç istemediğim halde yatağımın yanında bir şarj aleti belirliyor.

Misafir banyosunda temiz havlular. En sevdiğim diş macunu. Makyaj masasında eşyalarım için bir çekmece.

Benim için olduğunu söylemiyor ama öyle.

Yine de ofisteki gerginlik gitmiyor... Aksine daha da keskinleşiyor.

Tabağıma daha çok şey ekliyor, başkasına verebileceği görevleri bana gönderiyor ve "hazırlık" bahanesiyle beni çoğu gece geç saatlere kadar yerde tutuyor.

Bazen bunun beni kendine yakın tutmanın bir yolu olduğunu düşünüyorum. Diğer zamanlarda... Acaba beni yeterince uzakta tutmanın bir yolu mu?

CEO

DOMINIC

"Hey." Braxton Cuma akşamı kapıyı çalmadan ofisime girdi.

"Hey." Yazmaya devam ediyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Son zamanlarda normalden daha uzun saatler çalışıyorsun," diyor. "Ama daha az iş yapıyormuşsun gibi görünüyor."

"Burada bir patronum olduğumu bilmiyordum. İstersen beni yazabilirsin." Gülmüyor, sadece kollarını kavuşturuyor.

"Ivy Locke hakkında yanılmışım," diyor.

Yazmayı bırakıyorum.

"O zeki biri. Keskin. İyi içgüdüleri var," diye devam ediyor. "Senin için sadece güzel bir dikkat dağıtıcı değil."

"Bunu biliyorum."

"Ama sormak zorundayım..."

Duvara yaslanır.

"Bana karşı dürüst ol. Onunla yatıyor musun?"

Sorusu başımı kaldırmama neden oluyor.

"Şu anda bir ofiste seninle konuştuğum çok açık," diyorum. "Gözlerini kontrol ettirmen mi gerekiyor?"

"Ne demek istediğimi

biliyorsun." Sessizlik.

"Skittles sahasında zamanımız daralıyor," diyorum. "Sanırım bu konuşma bekleyebilir."

"Bu bir konuşma değil. Bu bir evet ya da hayır sorusu."

Gözlerine bakıyorum. "Hayır."

Braxton sırtıyor. "Yani bu bir evet."

Duvarı itiyor.

"Ay sonuna kadar onu kov yoksa."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa ben kovarım."

"Ondan hoşlandığımı düşündüğün için mi?"

"Çünkü senin üretkenliğini mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde etkiledi." Saatine baktı. "Bu da benim paramı etkiliyor, o yüzden... gitmesi gerekiyor. Er ya da geç."

INTERN

IVY

T Büyük sunumumuza bir gün ve on iki saat kaldı. Ekip hala savaş odasında toplanmış, tüm varlığımız otuz renkli kaydırağa, şişirilmiş balon şekerlere bağlıymış gibi çalışıyor, ve bir ürün videosu.

Hepimiz durmaksızın sohbet ediyorduk - küçük satırları düzeltiyor ve nerede duracağımızı gözden geçiriyorduk ve Dominic pek bir şey söylemedi. Sessizce sandalyesinde oturmuş bizi izliyordu.

"Sence bizim önerdiğimiz reklamların montajıyla mı yoksa onların sloganının stok görüntülere montajıyla mı başlamalıyız?" Marcus bana soruyor.

"Reklamlar," diyorum. "Bu konudaki cevabımı değiştirmeyeceğim." "Biliyorum." Gülümsüyor. "Sadece iki kez kontrol ediyorum."

"Renk blokajının üzerinden geçebilir misiniz-"

Dominic ilk kez konuşuyor: "Bu gece senin için zaten altı kez üstünden geçtiğine göre umursamalı," diyor sesi zehirle karışık.

Odadaki tüm hava aniden çekilir ve herkes hareketsiz kalır. "Size tekrar göstermemde bir sakınca yok Bayan Locke." Genç bir stratejist kekeliyor. "Demografik verilerin yerlerini değiştirmekten bahsettiğinizi biliyorum ve-"

"Sakın bu cümleyi bitireyim deme." Dominic onu ters ters bakarak susturur ve sonra odayı tarar.

Çenesi bir kez kıpırdadı. İki kez.

Biri öksürür. Bir kalem tıkırdıyor. Sandalyeler gergin hareketlerle gıcırıyor.

"Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmak yerine bunu düzeltmeye ne dersiniz?" Benim bölümümü çöpmüş gibi tutuyor. "Gerçekten bunun yeterince iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Göz kırıyorum.

Benim bölümüm ilk günden beri en güçlü bölümdü.

"Hepiniz daireler çizerek zamanınızı boşa harcıyorsunuz," diyor. "Bir karar verin, kendinizi ona adayın ve sonra da bu kararın kalıcı olmasına odaklanın. Bunu söylemeden bu kadar uzun süre burada oturduğuma inanamıyorum."

"Ben de senin sebepsiz yere bu kadar götlük yaptığına inanamıyorum." Tersliyorum.

Odayı toplu bir soluk dolduruyor ve aniden herkes nefes almaya korkuyormuş gibi hissediyor.

"Affedersiniz, Bayan Locke?" Dominic'in yüzü kızardı. "Ne dediniz siz?"

"Pislik gibi davranıyorsun." Her hecesini vurguluyorum. "Sebepsiz yere. Sen ve ortağın potansiyel olarak milyonlar kazanabilesiniz diye herkes geç saatlere kadar burada, şirketiniz için canını dişine takarak çalışıyor ve bu kampanya harika."

Gözlerini kısar.

"Yaşadığın kişisel sorunların acısını bizden çıkarma."

"Bayan Locke, şu anda aramızda kişisel hiçbir şey yok." Sesi buz gibi soğuk. "Ve sunum gününe bu kadar yakinken küçük şeyleri sorgulamaya yer yok. Bu odadaki çoğu insan gibi yılların deneyimine sahip olsaydınız, bunu bilirdiniz."

"Tamam, Bay Sutton." Onunla ileri geri konuşmayı, beni küçük hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum. Özellikle de şimdi. Çantamı alıyorum ve malzemelerimi masanın üzerine bıraktığımdan emin oluyorum.

"Biliyor musun?" Omuz silkiyorum. "Burada işim bitti." "Eğer şimdi gidersen, geri gelmeye zahmet etme."

"Gelmeyeceğim." Telefonumu çantama tıktırıyorum ve başka bir şey söylemeden çıkıyorum. Doğruca cam kapılardan çıkıp asansörleri geçiyorum ve karanlık, kullanılmayan müşteri ofislerinden birini bulana kadar koridorda yürüyorum.

Kapıyı kapatıyorum, kilitliyorum ve elimi masaya dayıyorum.

Ne halt ediyorsun, Ivy?

Hayır, onun nesi var böyle?

Birkaç derin nefes alıyorum ve çığlık atmamaya çalışıyorum. Sonra elliden geriye doğru sayıyorum, böylece sakinleşip bu ofisi ve Dominic'in rastgele öfkesini terk ediyorum

Arkada.

Tam çıkmaya hazırlanırken, kapı kolu sallanıyor. Geri adım attım.

"Ivy..." Dominic'ti. "Kapıyı aç."

Önüme bakıyorum. Sessiz kalırsam belki gider. "Ivy, sana bir daha sormayacağım," diyor. "Aç şu kapıyı." Hâlâ hareket etmiyorum.

Kilit yavaşça dönüyor ve içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Çalışanlarımın önünde böyle konuşulmasından hoşlanmıyorum" dedi. diyor, sesi alçak.

"Siktir git," dedim. "Hiçbirimiz böyle konuşulmasından hoşlanmadık."

"Hasarın bir kısmını düzeltmek için seni takip ettim," diyor. "Sanırım ikimiz de biraz kontrolümüzü kaybettik."

"Hayır, sadece birimiz kaybetti." Başımı sallıyorum. "Sen. O halde, benimle yaşadığın bazı kişisel hayal kırıklıklarının acısını herkesten çıkardığını kabul edebilir misin?"

"Evet."

"I..." İtiraf ettiği için şok olmuş bir şekilde duruyorum. "O zaman sana ne yaptığımı söyleyebilir misin? O ana kadar bana bu kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim."

"Sen hiçbir şey yapmadın," diyor. "Ama aramızda kişisel bir sorun var."

"Bir 'biz' olduğumuzun farkında değildim."

Aramızda sessizlik uzuyor ama o yaklaşıyor.

"Son cümleyi söylememişsin gibi davranacağım," diyor, sesi kısık.

"Yapma." Yutkunuyorum. "Kesinlikle söyledim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz aradaki mesafeyi kapatıyor; elleri saçlarıma dolanıyor, ağzı ağzıma yapıyor.

Öpücük dağınıktı. Sert. Son birkaç günün gerginliğinin her zerresi beni sahiplenme biçimine döküldü.

Kızgın kalmaya çalışıyorum, onu geri itmeye çalışıyorum ama belimi sıkıca kavıyor ve vücutlarımız birbirine bastırırken kısık bir hırıltı çıkıyor.

Beni masaya yashıyor, kalemleri ve kağıtları yere düşürüyor, dudakları boynumda, dişleri köprücük kemiğimi sıyrıyor, elleri gömleğimin düğmelerini sanki onu kişisel olarak rahatsız etmişler gibi koparıyor.

"Gerçekten bunlar olmamış gibi mi davranmak istiyorsun?" diye boğazımı sıkıyor.

"Kapa çeneni." Kemerini çekerek açıyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Sana hâlâ kızgınım."

"Güzel." Külotumu yoluma çıkıyormuş gibi yana itiyor. "O zaman bunu unutmayacaksın."

Beni tek bir yumuşak hareketle masanın üzerine kaldırıyor ve ben daha nefes bile alamadan içime giriyor, hem de sertçe. Derinden. Birikme yok. Sadece çiğ, amansız bir ihtiyaç.

Haykırıyorum, sırtımı ona yaslıyorum, tırnaklarım omuzlarını çiziyor.

Ritmi acımasız, affetmiyor. Sanki bundan önce söylediğimiz her kelimeyi silmeye çalışıyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye nefes alıyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye homurdanıyor ve bana daha sert vuruyor.

Ona yapışıyorum, sanki inmek istemediğim bir yüksekliğin peşindeymişim gibi her itişine, her baskı ısırığına uyuyorum.

Bedenlerimiz tahtaya çarpıyor, nefeslerimiz kesiliyor, terler tenimizi yalıyor ve bütün hafta boyunca boğulduğumuz gerginlik sonunda aramızda pathyor.

Bittiğinde ikimiz de nefessiz kaldık. Sessizdik. Gözlerimiz kilitlenmiş, az önce ne halt ettiğimizi bilmiyoruz.

Omzumu öpüyor. Başparmağı kalçamı okşuyor.

"İşe dönmeden önce bunu tekrar yapmalıyız," diye mırıldanıyor. Bu bir soru değil. Bu bir söz.

Dakikalar sonra, üst kattaki ofisine bağlı yönetici odasına çıkıyoruz.

Bu sefer öfke yok. Kaos yok.

Beni duvara yaslamadan önce duş henüz açılmamıştı, etrafımızda yükselen buhar anı bütünıyla yutan bir sis gibi.

Şimdi beni daha yavaş öpüyor -dili dudaklarımın kenarlarında geziniyor, elleri beni tekrar kaldırmak için kalçalarımın altından kayıyor.

Fayans sırtımda serinliyor. Vücudu sıcak, sert ve tamamen kontrol altında.

Ağız boynumu buluyor, sonra daha aşağı. Elleri kalçalarımı kavıyor, her yavaş, yıkıcı hamleyi karşılamak için beni eğiyor.

"Şu anda senden nefret etmeliyim," diye fısıldıyorum.

"Etmiyorsun," diyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Yakınından bile geçmiyor."

Temposu telaşsız, derin. Sanki beni ezberliyor. Sanki kalmamı sağlamaya çalışıyor.

Parmakları ıslak saçlarına dolanıyor. Bacaklar ona sarılmış.

Her inilti su tarafından yutuluyor. Her nefes çalınmış gibi.

Bu turda farklı ve tehlikeli bir şeyler var. Sadece daha yavaş olduğu için değil, ciddi olduğunu hissettirdiği için.

Ve ben bunu istemiyorum. Bu her neyse adını koymak istemiyorum.

Sonra kıyafetlerimizi değiştirip savaş odasına geri dönüyoruz.

Döndüğümüzde kimse bir şey söylemedi. Sanki tartışmamız yıllar önce olmuş ve onlar çok yorgunmuş gibi. Çok odaklanmışlar.

Koltuğuma yerleşip çalışmaya başlıyorum ve okumalar arasında Dominic'in gözlerini buluyorum. Notları uzatırken parmakları benimkileri sıyrıyor ve koridorda bir öpücük için onu dört kez takip ederek odadan çıkıyorum.

Sanki havada süzülüyormuşum, belki de -sadece belki de- biz bir "biz" mişiz gibi hissediyorum, ama bu düşüncenin bir cümleden öteye gitmesine izin vermemem gerektiğini daha iyi biliyorum.

Çünkü birinci tur ile ikinci tur arasında bir yerde bir şeyin farkına vardım.

Bu uzun sürmez (ve sürmeyecek).

Dominic ilişki kuracak biri değil, hiçbir zaman da olmadı.

Kız arkadaş edinmez. On yıldan uzun süredir ekibinde olmayan hiç kimseyi yanında tutma ihtiyacı hissetmez.

Bu kampanyayı kazandıktan sonra, kalmak için bir bahanem olmayacak.

Geçen hafta beğendiğim dairelerden birine taşınacağım. Ve yeni bir iş bulacağım.

Tercihen patronumun bana her dokunduğunda kendi adımı unutturmayacağı bir yer.

CEO

DOMINIC

T Skittles ekibi sabah 8:59'da geldi.

Her biri gökkuşağının farklı bir rengine olan şık takım elbiseli beş yönetici, cilalı evrak çantaları ve mükemmel zamanlanmış ifadeler. Ayakkabıları gıcırdamıyor. Yüzleri irkilmiyor.

El sıkışıyorlar, oturuyorlar ve zaten nefret ediyorlarmış gibi ekrana bakıyorlar.

Konferans salonu soğuk ve sessiz, göğsünüze baskı yapan türden bir sessizlik. Güneş ışığı masayı temiz, çapraz çizgilerle kesiyor ve her şeyi çok keskin, çok açıkta hissettiriyor.

Braxton ve ben toplantı masasının diğer tarafındaki yerlerimizi alırken ekip sessizce sıraya giriyor.

Marcus, "Bugün bir sunum yapmakla ilgili değil," diyor. "Bu bir mirası değiştirmekle ilgili."

İlk slayta tıklıyor ve sonra -beni şaşırtarak- tıklayıcıyı Ivy'ye uzatıyor.

O da hiç kaçırmadı.

Öne doğru yürüyor, cihazı sanki hep onun olması gerekiyormuş gibi alıyor ve bileğinin bir hareketiyle mikrofonu ayarlıyor. Hiç tereddüt etmeden. Kekeleme yok. Sadece sesi, sabit ve net, odanın sahibiymiş gibi odayı kesiyor.

Sonrası bulanık.

Ivy istemeden dikkatleri üzerine çeker.

Slaytlar arasında spot ışıklarına girip çıkıyor; liderliği ele alıyor, geri adım atıyor, kilit noktaları hiç kaçırmadan aktarıyor.

Sadece sunum yapmıyor. Performans sergiliyor. Odayı birlikte çalıştığım herkesten daha iyi okuyor.

Ve sonra olan oluyor.

Lüks reklamı oynuyorlar:

İpek göz maskeleriyle birinci sınıf uçak koltuklarına uzanmış

Skittles. Mini çantalar tasarımcı cüzdanlarına ve debriyajlarına

kayıyor.

Kuğu şeklindeki aynalı havuz şamandıralarında tembelce yüzen gökkuşağı şekerleri.

Dar sokaklarda şık bisikletleriyle pedal çeviren arka mahalleli çocuklar, sepetlerinde mücevher gibi yuvalanmış Skittles'lar.

Sınıflar arası bir çatışma.

Ve yine de, şeker değişmez. Köprü. Sadece insanları birbirine bağlamıyor. Onları eşitliyor.

Ivy "Son" dediğinde, son slayt beyazlaşıyor. Tıklayıcıyı indiriyor, elleri yanlarında sabit duruyor.

Odada ölüm sessizliği var ama bu ilgisizliğin sessizliği değil.

İnançsızlık ile yavaş yavaş gelen onay arasında gidip gelen türden.

INTERN

IVY

I Dominic'e bakıyorum, bunun iyi bir sessizlik mi yoksa garip bir sessizlik mi olduğundan emin değilim.

Marcus'un yüzü her geçen saniye soluyor ve Bay Braxton sanki hepimiz bir şeyler duyabilelim diye boşluğa doğru bağıracakmış gibi bakıyor.

Ama sonra aniden, kırmızı takım elbiseli baş yönetici sandalyesinden kayıyor ve ayağa kalkıyor. Ve alkışlıyor.

Mavi, sarı, turuncu ve yeşil takım elbiseliler de alkışa katılıyor ve ben sabahtan beri tuttuğum gergin nefesimi dışarı veriyorum.

Sorusu olan var mı diye sormaya fırsat bulamıyorum. Skittles ekibi ellerimizi sıkıyor ve kararlarını özel olarak vermek üzere odadan ayrılıyor.

Dominic ve Bay Braxton kararı beklemek üzere odadan çıkıyorlar ve ben bir sandalyeye çöktüğümde telefonum çalıyor.

DOMINIC

Bugün harika bir iş çıkardın.

Bu gece sana ne kadar ciddi olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum...

Ben de...

CEO

DOMINIC

S kittles tüm zamanların müşteri kazanma rekorunu kırdı. Yönetim kurulu odasından çıktıktan on dakika sonra ön anlaşmayı imzaladılar. Sadece bu da değil. yıllık sözleşme.

Bu dijital çağda neredeyse hiç duyulmamış bir şey ve gerçek bir güven ve inanç göstergesi.

Şu anda sunum odasında şampanya şişeleri patlıyor, her yere baloncuklar saçılıyor ve bir konuşma yapıp ekibi başarılarından dolayı kutlamam gerekirken Ivy'yi düşünmeden edemiyorum.

Kusursuz bir sunum yaptığı kısmı ya da tek bir düzenlemeye bile ihtiyaç duymadan mesajın hakkını verişini değil, odadan çıkarken bana gülümseyişini.

Sanki zorluyor gibiydi.

Belki de hayal görüyorum.

Onu da benimle birlikte buraya çekmeye hazır bir şekilde anlaşma odasından çıkıp ofisime gidiyorum.

"Akşam yemeğin bütün hafta benden, o yüzden iyi bir yer seçmeni öneririm." Braxton masama bir dosya attı. "Bu arada, hukuk ekibi imzanızı bekliyor."

"Anlaşma sonrası baskıyı bu kadar hızlı yapmalarına imkân yok."

"Tabii ki yapmadılar." Omuz silkiyor. "Bu, Bayan Locke'un geçici bir yönetici olarak işe alındığını kabul ettiğiniz ama artık burada çalışmasına gerek duymadığınız silme dosyası."

"Yıllardır sahip olduğumuz en büyük müşteriye kazanmamıza yardımcı oldu."

"Ve şimdi onu çok cömert bir çıkış paketiyle kovarak ödüllendireceksiniz." Ceketinden bir kalem çıkarıp bana uzattı. "Anlaşma buydu, hatırladın mı?"

"Hayır." Sandalyemde arkama yaslandım. "Ay sonu demiştin."

"O da bu haftanın sonunda."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Braxton orada duruyor, bekliyor.

Ivy'nin ismine bakıyorum ve birden onun yüzünü hayal ediyorum; ağzı açık, nefessiz, duşumun cam duvarına dayanmış.

"Bu şirketi yönetmemin bir nedeni var," diyorum dosyayı bir kenara bırakarak. "Senin değil."

"İşe alma ve işten çıkarma yetkisine sahip olmamın nedeni de bu." Sözleşmeyi imzalıyor ve iç çekiyor. "Bunu yapamayacağını biliyordum, ama bu sadece izlerimizi örtmek için."

"Yapmayı planlıyorum, Braxton. Sadece bunu saygın bir şekilde yapmak istiyorum."

"Onunla yattıktan sonra mı?" Buna cevap vermiyorum.

"Her neyse-" İmzalı sözleşmeyi göğüs cebine tıktırıyor. "Tanrıya şükür Bayan Locke senden daha zeki çünkü çoktan işi bıraktı ve birkaç tane daha gizlilik sözleşmesi imzalamasını istediğimde hiç tereddüt etmedi."

"Ne?"

Telefonuma baktım. Son mesajlarımızda böyle bir şey yazmıyor ya da böyle bir şey ifade etmiyordu...

Braxton, "Bu sabah istifasını verdi," diyor, "son adım tamamlandığı andan itibaren geçerli olmak üzere."

"Bu saçmalıkla beni gafil avladı mı?" diye soruyorum. "Bana söylemeyi bile düşünmedi mi?"

"Demek bazı hisler var?" Bana bakıyor. "Seksten daha fazlası mı?"

"Hayır."

"Hiç mi yok?" "Hiç yok."

"Gelecek hafta başka biriyle çıktığını öğrensen umurunda olmaz mıydı?"

"I..." Çenemi sıkıyorum ve o da karşıma oturuyor. "Bana başka bir şey sor."

"Bana uyar," diyor. "Kutlamaya devam etmek için akşam merkezde kalabilir misin, böylece onu görmek için eve koşturmazsın?"

"Aslında evde bir şey unutmuşum." Ayağa kalktım. "Hemen döneceğim."

"O gitti, Dominic." Başını sallıyor. "Bütün hafta eşyalarını yavaş yavaş taşıdı."

"Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum." Alay ediyor. "Lütfen bu aptalca kaçamağı olduğu gibi kabul et ve sonra bencil haline geri dön, lütfen. Bu beni deli ediyor..."

CEO

DOMINIC

Yani, gittin. Öylece mi?

En azından bana bir veda bile etmeden?

Hepsi senin uydurma Alacakaranlık Kuşığı mantran yüzünden mi?

IVY

Haklıydın. Bu bir Alacakaranlık Kuşığı bölümü

değildi. Sadece gerçektir.

Her şey için teşekkürler, Dominic. Gerçekten minnettarım ve sanırım ikimiz de yolumuza devam etsek iyi olacak.

INTERN

IVY

My spor çantam gürültüyle yatağa çarptı. Bu, geçici otel odama ulaşan son bavul parçası ve yeni evime taşınana kadar bavulumu açmaya niyetim yok.

Dominic'le olan tüm anılarım dikiz aynamda belirene ve artık kendi kalbimi kırmaya giden bir yolda yürümeyene kadar.

Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp eteğimi çözüyorum. Telefonum yatağın üzerinde vızıldıyor.

Dominic.

İçimi çekiyorum, parmağımı ekranda kaydırıp kabul etmek istiyorum.

Ama cevap veremem.

Cevap verirsem ne olacağını biliyorum çünkü bu filmi daha önce izledim ve alternatif sonu görmeyi tercih ederim...

Telefonu çekmeceye atıyorum ve duşa giriyorum.

Üç Hafta Sonra

INTERN

IVY

*Cevapsız çağrı. Dominic Sutton.
Cevapsız arama. Dominic Sutton.*

DOMINIC (CEVAP VERME. ASLA Ç A L I Ş M A Z)

Ayrılma konusunda bana yalan söylemek

zorunda değildin... Bir açıklamayı hak

ediyorum.

Şimdi kim "bencil" oluyor?

I Sutton Genel Merkezi'nden çıktığımdan beri hala zihnimde dakikaları sayıyorum, hala kendimi doğru kararı verdiğime inandırmaya çalışıyorum.

Seks ve pazarlama tutkusu dışında Dominic'le hiçbir ortak noktamız yok. Dünyalarımız bir arada var olamayacak kadar farklı ve peri masallarına ve fantezilere inanmaya istekli olduğum tek yer bir tanıtım kampanyası.

İç çekerek blazer ceketimi giyiyorum ve metro kartımı bulmak için yeni oturma odamda dolaşıyorum.

Burası Tracey'nin bana gösterdiği olanaklarla dolu yerlerden çok uzakta, basit bir kahverengi taş ev. Sutton'ın dünyasına uzaktan yakından benzeyen her şeyden çok uzakta.

Dosyalarımı aldığıma emin oldum ve yeni işime gitmek üzere kapıdan çıktım: Front Edge Group - Hudson Nehri'ne tepeden bakan orta ölçekli bir pazarlama firması.

Bir başka büyük (ve gerekli) değişiklik...

İşe alım için konferans odasına giriyorum ve yanımdaki diğer iki yeni işe alınan kişiye kibarca gülümsüyorum.

İnsan Kaynakları müdürü bize politikalar, avantajlar ve şirket kültürü hakkında bilgi veriyor.

Heyecan verici bir şey yok. Skandal bir şey yok. Sadece... sıradan. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Patronumuz birazdan gelip kendini tanıttacak" dedi.

"Oryantasyonunuzun ikinci yarısını o devralacak."

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum ve penceremizin önünden geçen feribota odaklanıyorum.

Dakikalar sonra kapı arkamızdan açılıyor ve ağır ayak sesleri odayı dolduruyor.

Gülümseyerek yukarı
bakıyorum- Ve midem
bulanıyor.

Dominic mi?

Diğer yeni çalışanlara elini uzatmadan önce birkaç saniye bana bakıyor. Elimi sıktığında vücudumdaki tüm sinirler canlanıyor ve parmakları tenimde gereğinden biraz daha uzun süre kalıyor.

"Butik şirketime genellikle sezonun bu kadar erken dönemlerinde gelmem ama..." Gözleri benimkilerle buluştu. "İsimlerinizin yazılı olduğu bir e-posta aldım ve bir istisna yapabileceğimi düşündüm."

Diğer iki kadın kızarıp bozariyor ve özgeçmişinin kısaltılmış bir versiyonunu anlatırken her kelimesine kilitleniyorlar, sonra bize zaman ayırdığımız için teşekkür ediyor ve kartvizitini uzatıyor.

Kartviziti olduğunu hiç bilmiyordum ama kart elime değdiğinde, gri italikle yazılmış sloganı fark etmeden edemedim:

"Manhattan'daki en kendini bilmez CEO."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sizinle tanışmak güzeldi hanımlar," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da ana merkezde çalışmayı düşünürseniz bana haber verin."

"Teşekkür ederim." Sandalyemi itiyorum ve onları kapıya kadar takip ediyorum.
"Bayan Locke." Sesi beni olduğum yere mıhladı. "Geride kalın lütfen."
"Yapacak işlerim var."
"Bundan şüpheliyim. Buraya daha yeni başladın..."
Yüzümü ona dönüyorum ve kalbimin anında verdiği tepkiden nefret ediyorum. Şehvet ile gerçek duygular arasındaki farkı nasıl da ayırt edemiyor.
"Bu şirketin sahibi olduğumu bilmiyordum," diyorum.
"Bu sadece kısmi bir hisse," diye omuz silkiyor. "Önemli olacak kadar." "Seni tekrar görmek güzel ama-"
"Yani, elinde olmayan şeyleri kontrol etmeye mi çalışıyorsun?" Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Benimle brunch'a gelmeni istiyorum."
"Şimdi mi?"
"Sadece bir saatliğine."
"Peki ya hayır dersem?"
"Burada konuşabiliriz."
"Konuşacak bir şey yok..." Omzumun üzerinden bakıyorum ve sesimi alçak tutuyorum. "Seninle bir daha yatmayacağım."
"Benimle seks yapmayı bu kadar çok mu özölüyorsun?"
Evet. "Hayır."
"Seninle seks yapmayı özledim," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Hem de çok."
"Sana bu fırsatı seve seve verecek binlerce başka kadın var."
"Ben sadece bir tanesiyle ilgileniyorum," diyor. "Ve eğer bir kez daha alaycı bir şey söylerse, sonunda brunch'a teslim olana kadar onu o duvara doğru iteceğim."
"Ben de seninle geleceğim." "Ben de öyle düşünmüştüm."
Onunla dışarıda yürümemi işaret ediyor ve beni Uber Eats siparişini ilk aldığı restoranın yan kapısına götürüyor.
Bu sefer bir müşteri gibi görüyorum.
Beyaz örtülü masalar ve zarif mum süsleri.
Servis görevlisi bizi arka tarafa yakın özel bir kabine götürdü; ben şarap sipariş ettim.
O viski söyledi.
"Geri dönüp benim için çalışmanı istiyorum," dedi. "Herhangi bir asistanlık görevi olmadan."
"Bunun işe yarayacağından şüpheliyim..."

"Aynı katta çalışmak zorunda değilsin" diyor. "Ama pazarlama ekibimiz sizi kullanabilir ve maaşınızı yeniden artırabilirim."

"Bay Sutton-"

"Dominic." Beni düzeltti. "Geriye gitmiyoruz. Sadece bu teklifi birkaç gece düşün ve bana geri dön."

"Tamam." Başımı salladım. "Döneceğim."

Servis görevlisi menülerle dönene kadar sessizce birbirimize bakıyoruz. İkimiz de açmıyoruz.

"Makarnaya bu kadar para almaları yasadışı olmalı," diyorum. "Sadece erişte ve sos."

"Dünya çapında bir şef tarafından hazırlandı." Gülümsüyor, içkisini yudumlıyor. "Bu bir fark yaratır..."

"Artık Nolan'a geri döndüm," diyorum. "Tekrar aramız iyi."

"Aramızdaki potansiyel ilişkiyi konuşalım," diyor. "Bunu keşfetmek isterim."

"Az önce Nolan'la tekrar birlikte olmak hakkında söylediklerimi duymadın mı?"

"Duydum ama ikimiz de ona geri dönmeyecek kadar zeki olduğumu bildiğimiz için yemi yutmuyorum... Hiç özel bir kız arkadaşım olmadı, ama bana bir şans verirsen benim olmanı isterim."

Onu inceliyorum. Parmaklarım şarap bardağının etrafında kıvrılıyor.

Planlarımı altüst eden, rutinimi alt üst eden ve kendime istemediğimi söylediğim her şeyi hissettiren bu adam ciddi gibi görünüyor.

"Bunun gerçekten yürüyebileceğini düşünüyor musun?"

"Bence düşündüğünden daha iyi yürütebiliriz."

Yavaşça eğildim. "Peki bizim tam olarak ne olduğumuzu düşünüyorsun Dominic?" Gözünü kırpmıyor. "Geçici değil."

Yutkunuyorum. "Geç saatlere kadar süren geceler ve kilitli ofislerde seksten daha fazlasına ihtiyacım var." "Biliyorum," diyor. "Sizi dinleyen birine ihtiyacınız var. Dinleyen birine."

tek kullanımlık hissettirmeyen biri. Kendi sesinizi çıkarmanıza izin veren ve bunu kullandığınız için sizi cezalandırmayan biri."

"Yine de talepkâr olacaksın," diyorum. "Hâlâ otoriter. Hâlâ dünya sadece senin için dönüyormuş gibi davranacaksın."

"Yine de beni delirtecek ve sebepsiz yere benimle tartışacaksın."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki tekrar çekip gitme eğiliminde olmayacağımı sana düşündüren nedir?"

Öne doğru eğiliyor. "Çünkü kalmanın nasıl bir his olduğunu unutmana izin vermeyeceğim."

Hiçbir şey söylemiyorum.
Bu istediğimden daha derinden
vuruyor. Zorlamıyor. Sadece bekliyor.
Şarap kadehimin kenarına dokunuyorum. "Eğer bu iş patlarsa ve beni aptal
yerine koyarsan-"
"Yapmayacağım."
"Ama eğer yaparsan..."
Elime uzandı. "Lütfen bana bir şans verir misin? Senden gerçekten
hoşlanıyorum - ilk günden beri hoşlanıyorum ve seni özledim... Ayrıca
benimle tartışmayı birkaç saat erteleme tercih ederim, böylece toplantı
odamdan ayrılmadan önce bırakmamız gereken yerden devam edebiliriz."
"Bilmiyorum," diyorum, "Manhattan'daki en bencil adamla çıktığımı
herkesin bilmesini istediğimden emin değilim."
"Sana karşı hiçbir zaman en ufak bir bencillik yapmadım, özellikle de
yatak odasında," diyor ve ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Ve bana tekrar böyle
hitap ettiğin için pişman olmak üzereyim."
"Sana bir şans vermeye henüz evet demedim."
"Sorun değil." Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarıma uzun bir
öpücük konduruyor. "Senden nasıl çıkaracağımı çok iyi biliyorum..."

-Son-

-
SON

BİR NOT+ TARAFIMDAN YAZILMIŞ DİĞER OFİS ROMANLARI

Hey there!

T Bu baharatlı küçük romanı okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Umarım Ivy ve Dominic'in eğlenceli ofis aşkını sevmişsinizdir. Bu tarzda daha fazlasını istiyorsanız Kurt Oyuncu'ya göz atın!

Bu kitabı **sevdiyseniz**, benzer hislere sahip olan *Two Weeks Notice* ve *Reasonable Doubt* (yine benim tarafımdan) kitaplarına da göz atmayı unutmayın! Bir sonraki sayfada her iki kitabın da kısa bir tanıtımını ekliyorum!

F.L.Y. & okuduğunuz için teşekkürler,

Whitney G.

İKİ HAFTA ÖNCEDEN BİLDİRİM

PROLOGUE

Tara

"**W** inananlar asla vazgeçmez ve vazgeçenler asla kazanamaz ..."
Annemin bana bu sözleri söylediği her sefer için bir dolarım olsaydı, şu anda deniz kıyısındaki kendi özel adamda şarabımı yudumluyor olurdum.

Tam şu anda Amalfi Sahili'nde.

Baleden nefret ettiğim için ağladığımda, ayaklarımı o çirkin pembe babetlere sıkıştırdı ve yine de antrenmana gitmemi sağladı. Ona bölümümü İşletme'den "daha yaratıcı bir şeye" değiştirmek istediğimi söylediğimde, okul harcımı ödememekle tehdit etti. Ve ona ilk gerçek patronuma siktir olup gitmesini söylememe saniyeler kaldığını söylediğimde, sadece iç çeker ve bana denenmiş ve gerçek tavsiyelerini verirdi.

Gece geç saatlerde attığım tüm e-postaların "boşuna sızlanma", nefret çılgınlıklarımın "yersiz hayranlık" ve beni bir haftada yüz saatten fazla çalıştırdığı tüm zamanların "çok ihtiyaç duyulan karakter gelişimi" olduğu konusunda ısrar etti.

Onun için çalıştığım iki uzun yıldan sonra, nihayet bunların hiçbirinin doğru olmadığını kabul ettim.

Preston Parker aşağılık bir patron. Bu kadar. Tartışma bitmiştir.

Annem bana istediği kadar "dönek" desin, onun gibi bir adam için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek. Egosu tüm New York ve Vegas'ın toplamından daha büyük olan bir adam.

Evet, mükemmel kalıplanmış ağızından çıkan tek bir heceyle her kadını ıslatabilir. Evet, derin zümrüt ve gri gözleri düpedüz nefes kesici ve herhangi bir takım elbiseyi özellikle onun *için* yapılmış gibi gösterme şekli beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Ama yeterinden fazlasını yaşadım.

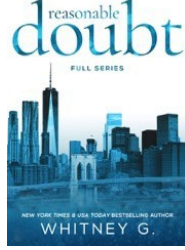
Artık onun için çalışmaya dayanamıyorum ve nihayet birlikte çalıştığımız ilk ay hazırlamam gereken iki haftalık ihbarnameyi hazırlıyorum. (Hayır, birlikte çalıştığımız ilk *hafta*.)

Yine de kendimi aşıyorum. Bu hikayeye acı sondan ya da sefil ortadan başlayamam. Çok talihsiz bir başlangıçtan başlamalıyım.

[Two Weeks Notice'in devamını buraya tıklayarak okuyabilirsiniz!](#)

MAKUL ŞÜPHE

PROLOGUE

ANDREW

New York Şehri, başarısızlıkların tüm kırık hayallerini geride bırakmaya zorlandığı, bok dolu bir çöplükten başka bir şey değil. Yıllar önce parıldayan ışıklar parlaklığını yitirdi ve bir zamanlar havaya nüfuz eden o taze duygu, o *umut çoktan* yok oldu.

Bir zamanlar dost olarak gördüğüm herkes artık düşmanım ve "güven" kelimesi lügatimden sökülüp atıldı. Basın sayesinde adım ve itibarım lekелendi ve *New York Times*'in bu sabah attığı manşeti okuduktan sonra bu gecenin burada geçirdiğim son gece olacağına karar verdim.

Beni uykumdan uyandıran soğuk terlemeler ve kâbuslarla daha fazla başa çıkamayacağım ve kalbim yok olmamış gibi davranmaya çalışsam da göğsümdeki acı verici ağrının geçeceğinden şüpheliyim.

Düzgün bir şekilde veda etmek için en sevdiğim restoranlardan en iyi yemekleri sipariş ettim, Broadway'de *Satıcının Ölümü*'nü izledim ve Brooklyn Köprüsü'nde bir Küba purosunu içtim. Ayrıca Waldorf Astoria'da bir çatı katı süiti ayırttım ve şu anda yatağa yaslanmış, parmaklarımı bir kadının saçlarının arasından geçiriyorum; kadın ağzını sikimin üzerinde gezdirirken inliyorum.

Alaycı bir şekilde dilini ucumda gezdiriyor ve bana bakarken "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum. Başını aşağı doğru itiyorum ve dudaklarını taşaklarına bastırırken, elleriyle sikimi kapatıp aşağı yukarı hareket ettirirken nefes veriyorum.

Geçtiğimiz iki saat boyunca onu duvara yaslayarak siktim, bir sandalyenin üzerine eğilmeye zorladım ve amını yalarken bacaklarını yatağa sabitledim.

Oldukça *tatmin* edici ve eğlenceliydi, ama bu duygunun sadece çok uzun süreceğini biliyorum; asla kalmaz. Bir haftadan kısa bir süre içinde başka birini bulmam gerekecek.

Beni ağzının derinliklerine çektikçe, saçlarını sıkıca çekiştiriyorum -Başını aşağı yukarı sallarken geriliyor. Zevk içimde yol almaya başlıyor ve bacaklarımdaki kaslar sertleşiyor -beni bırakmaya ve onu geri çekilmesi için uyarmaya zorluyor.

O beni görmezden geliyor.

Dizlerimi kavırıyor ve daha hızlı emiyor, sikimin boğazının arkasına değmesine izin veriyor. Ona uzaklaşması için son bir şans veriyorum, ama dudakları etrafımda sarılı kaldığından, bana ağzına boşalmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ve sonra yutuyor. Her birini.

Son damlasına kadar. Düş.

Etkileyici.

Sonunda geri çekiliyor, dudaklarını yalıyor ve yere yaslanıyor. "Bu benim ilk yutkunuşumdu," diyor. "Bunu sadece senin için yaptım." "Yapmamalıydın." Ayağa kalktım ve pantolonumun fermuarını çektim. "Onu saklamalıydın başkası için."

"Doğru. Şey... Akşam yemeği sipariş etmek ister misin? Belki HBO'da yeriz ve sonra tekrar devam ederiz?"

Kaşımı kaldırıyorum, kafam karışıyor.

Bu her zaman en sinir bozucu kısımdır, daha önce "Bir akşam yemeği. Bir gece. Tekrar yok." diyen kadının bir tür hayali bağ kurmak istediği kısım. Nedeni ne olursa olsun, bir tür kapanış konuşması yapılması gerektiğini hisseder, az önce yaşananların 'seksten fazlası' olduğunu doğrulayacak ve arkadaş olacağımıza dair yumuşak bir güvence.

Ama bu sadece seksti ve benim arkadaşla ihtiyacım yok. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Hayır, teşekkür ederim." Odanın diğer tarafındaki aynaya doğru yürüyorum. "Gitmem gereken bir yer var."

"Sabahın üçünde mi? Yani, eğer HBO'yu es geçip bir tur daha atmak istersen, yapabilirim..."

Rahatsız edici sesini duymazdan geliyorum ve gömleğimin düğmelerini iliklemeye başlıyorum. Daha önce hiç internetten tanıştığım bir kadınla geceyi geçirmemiştım, bu da ilk olmayacak.

Kravatımı düzeltirken aşağı bakıyorum ve şifonyerin üzerinde yırtık pırtık pembe bir cüzdan görüyorum. Cüzdanı elime alıp açıyorum ve parmaklarımı ehliyetinde yazılı olan ismin üzerinde gezdiriyorum: Sarah Tate.

Bu kadını sadece bir haftadır tanıyor olmama rağmen, bana hep "Samantha" diye cevap verdi. Ayrıca *bana* defalarca Grace Hastanesi'nde hemşire olarak çalıştığını söyledi. Ehliyetinin arkasına sakladığı Wal-Mart çalışan kartına bakılırsa, bu kısmın da doğru olmadığını varsayıyorum.

Omzumun üzerinden, yatağın ipek çarşaflarına yayılmış olduğu yere bakıyorum. Krem rengi teni lekesiz ve pürüzsüz; yay şeklindeki dudakları hafifçe şişmiş ve kabarmış.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve yavaşça doğrulup bacaklarını iki yana açarak fısıldıyor: "Kalmak istediğini biliyorsun. *Kalmak...*"

Aletim sertleşmeye başlıyor - kesinlikle bir tur daha atmaya hazır, ama onun gerçek adını görmek benim için her türlü şansı mahvetti. Bana yalan söyleyen birinin etrafında olmaya dayanamıyorum, çift D göğüsleri ve cennetten gelen bir ağzı olsa bile.

Cüzdanı kucağına fırlatıyorum. "Bana adının Samantha olduğunu söylemiştin." "Peki, tamam. *Ee?*"

"Senin adın Sarah."

"Peki, ne?" Omuz silkiyor, eliyle beni işaret ediyor. "İsmimi asla İnternette tanıştığım erkeklere *gerçek adı* mı söylüyorsun."

"Onları beş yıldızlı otel sūtlerinde mi beceriyorsun?"

"Neden birden gerçek ismimi önemsemeye başladın?"

"*Bilmiyorum.*" Saatime bakıyorum. "Geceyi bu odada mı geçireceksin yoksa eve gitmek için sana taksit parası mı vermem gerekiyor?"

"Ne?"

"Sorum açık değil miydi?"

"Vay be... Vay be..." Kadın başını sallıyor. "Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebileceğini düşünüyorsun?"

"*Neyi* yapmaya?"

"Bir hafta boyunca biriyle sohbet etmek, onu becermek ve bir sonrakine geçmek. Daha ne kadar?"

"Aletim çalışmayı bırakana kadar." Ceketimi giydim. "Taksi parasına ihtiyacın var mı yoksa kalacak mısın? Çıkış öğlen."

"Senin gibi erkeklerin -ilişki kurmaktan *kaçınanların*- genellikle en sert düşen tipler olduğunu biliyor musun?"

"Bunu sana Wal-Mart'ta mı öğrettiler?"

"Geçmişinden biri seni incitti diye ondan sonraki her kadın incinecek diye bir şey yok." Dudaklarını büzüyor. "Muhtemelen bu yüzden böylesin. Belki de gerçekten biriyle *çıkmayı* deneseydin çok daha mutlu olurdu. Onu yemeğe çıkarmalı ve gerçekten dinlemelisin, içeriden bir davet beklemeden onu kapısına kadar uğurlamalı ve belki de sonunda otel süitinde 'hadi sevişelim' olayını atlamalısın."

Anahtarlarım nerede? Gitmem lazım. Şimdi.

"Şimdi görebiliyorum..." Susacak gibi görünmüyor. "Bir gün seksten daha fazlasını isteyeceksin ve bunu istediğin kişi hiç beklemediğin biri olacak. Seni teslim olmaya zorlayacak biri."

Buruşuk elbisesinin altından anahtarlarımı çıkarıyorum ve iç çekiyorum. "Taksi parasına ihtiyacın var mı?"

"Benim kendi arabam var, sık suratlı." Gözlerini deviriyor. "Gerçekten normal bir konuşma yapmaktan bu kadar aciz misin? Seksten sonra benimle birkaç dakika konuşsan ölür müsün?"

"Konuşacak başka bir şeyimiz yok." Oda anahtarımı komodinin üzerine bırakıp kapıya doğru yürüyorum. "Sizinle tanışmak çok güzeldi Samantha, Sarah. Adın her neyse artık. İyi geceler."

"*Canın cehenneme!*"

"Üç kere yeter de artar bile. Hayır, teşekkür ederim."

"İşler bir gün seni yakalayacak, pislik!" Ben koridora çıkarken bağırıyor. "Karma tam bir orospu!"

"Biliyorum." Geri atıyorum. "Onu iki hafta önce becerdim..."

[Reasonable Doubt'ın geri kalanını buraya tek tıklayarak okuyun!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

